

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

2/ 2018 / ročník XXVIII / 29 Kč

František Bečka

Neměnil bych za nic na světě!

12 Dopisy nemocným arcibiskupa Otčenáška

17 Marianum, sanatorium v Janských Lázních

14 Indie na vlastní oči

21 Vzpomínková zahrada

První letošní hon v diecézních lesích

proběhl 5. ledna, kdy lovili zaměstnanci Diecézních lesů HK a další střelci černou zvěř v lesích na Vortové u Hlinska. Ve třech lečích byla střílena čtyři divoká prasata, která honci a lovečtí psi vyhnali z houštin. Ulovená zvěř je na místě vyvrhuta a následně označována, aby mohla projít veterinární kontrolou. Úspěšnému lovcovi náleží tzv. myslivecké právo, což jsou poživatelné vnitřnosti. Lovu zdar! Lovu dík!

☝ Zahájení - nástup střelců.

☝ Každý pořádný hon je třeba na začátku a konci odtroubit.

☝ Čerstvě zastřelená černá zvěř.

☝ Úspěšní lovci stojí u skolených divočáků.

☝ Lovec Jan Janeček přijímá gratulaci k ulovenému kusu.

☝ Každý střílený, již vyvrhnutý kus se musí označit a vzorky z něho projdou veterinární kontrolou.

☝ Slavnostní výřad. Všechny fotografie: Pavel J. Sršeň.

Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Neměnil bych za nic na světě!
František Bečka
- 10 **duchovní komunity**
Budme závislí
- 12 **výročí**
Dopisy nemocným
Lékař léčí,
Pán Bůh uzdravuje
- 14 **Adopce na dálku**
Země zázraků na vlastní oči
- 17 **historie**
Marianum, sanatorium
v Janských Lázních
- 20 **rodina**
Světové setkání rodin 2018
- 21 **rodina**
Vzpomínková zahrada
- 22 **lidé a finance**
Za pět minut vyřízeno
- 23 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú. 1016004393
/5500, variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Vážení přátelé,

na začátku měsíce února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, lidově Hromnice. Připomínáme si událost, kdy Panna Maria spolu s Josefem přináší malého Ježíše do chrámu, aby ho podle Mojžíšova zákona představili Pánu. Znovu máme před sebou Svatou rodinu. Můžeme tak upřít svůj pohled na rodinu, její důležitost a hodnotu.

V letošním roce se bude konat, ve dnech 21.–26. srpna, **Celosvětové setkání rodin** v irském Dublinu. Program bývá podobný jako při Světovém setkání mládeže. Účastníci tedy čekají nejrůznějších workshopy, rozhovory a diskuse pro dospělé, dále aktivity pro mladé lidi a děti. Součástí bude každodenní slavení Mše svaté, rodinný festival, výstavy, kulturní akce, koncerty a další. Motto tohoto setkání zní: „Evangelium rodiny – radost pro svět“. Svátý otec František k tomu napsal: „*Lze si položit otázku – vnáší ještě evangelium radost do tohoto světa? A dále – je dosud rodina dobrou zvěstí pro tento svět? Jsem si jist, že ano! A toto přesvědčení se pevně zakládá na Božím záměru. Boží láska je přitakáním Boha veškerému stvoření a jeho středu, kterým je člověk. Bůh vyslovuje souhlas se svazkem muže a ženy, který je otevřen životu a slouží mu v každém jeho úseku, vyslovuje souhlas a zároveň závazek vůči lidstvu, které je příliš často zraňováno, trýzněno a ovládáno nedostatkem lásky. Rodina je tudíž přitakáním Boha Lásky. Jestliže rodina vychází z lásky, může ve světě projevat, šířit a opětovně rodit Boží lásku. Bez lásky nelze žít jako Boží děti, manželé, rodiče, ani sourozenci.*“

Papeži Františkovi velmi leží na srdci téma rodiny a vše co s ní souvisí. Na rodinu dnes doléhají různé útoky v mnoha podobách. Celosvětové setkání rodin bude zcela jistě velkým povzbuzením a podporou hodnot, které rodina přináší do společnosti. Budete-li mít chuť, můžete se zúčastnit i vy.

Dodejme už jen, že tradici Světových setkání rodin založil v roce 1994 svátý papež Jan Pavel II. Od té doby se konají zpravidla jednou za tři roky a chtějí poukázat na rodinu jako základ společnosti.

Maria, Královno rodin, oroduj za nás.

Jan Paseka, biskupský vikář pro pastoraaci)

Neměnil bych za nic na světě!

Nade dveřmi mu v kovárně visí citát Jana Nerudy: „Železo rozohnit dovede každý, ukovat však málokterý.“ Jeho poslední monumentální dílo svatý Prokop boduje na sociálních sítích. **František Bečka** je kovář, jak se patří. Když však Pán Bůh naděloval talenty, zřejmě se mu na tohoto muže převrátila celá nůše. Nebo už jste někdy potkali kováře, který také výtečně maluje, hraje na kdekjaký nástroj, tvoří sochy z kamene a k tomu všemu i skvěle vaří?

77 Tak vy prý nedáváte na svoji práci záruku?

Nedávám, mým sloganem je: „Záruku nepožadujte, je delší, než váš život!“ Železo, když se dobře ošetří, a práce se udělá pořádně, vydrží staletí.

77 Zatím tedy neupadlo na vašich dílech nic?

Zatím ne, ale stát se to samozřejmě může. Než pustím nějakou věc ze svojí kovárny, tak se mi musí líbit. Pokud nejsem spokojený, předělám ji. Víím, že jsem hrozně vybíravý a estét, ale když se to líbí mně, tak se to většinou líbí i zákazníkům. Ti mně dávají důvěru, chtějí něco krásného, už nemusím mnohdy ani malovat, dělat skicu. Mám zkrátka důvěru, což je fajn.

77 Stalo se vám někdy, že jste dokončil práci, strávil jste na tom spoustu času a nebyl jste spokojen s výsledkem, načež jste dílo roztavil?

Nestalo. Dlouze totiž o zakázce přemýšlím a třeba ji dva měsíce dostávám do hlavy. Například, když jsem dělal Prokopa, tři měsíce jsem nad ním meditoval, než jsem se pustil do samotné kovařiny. Když už mám věc vykovanou v hlavě, tak to potom jde samo. O budoucím výtvaru hloubám hlavně v noci, mám u postele papír a tužku, vybavují se mi nápady, jak by měla vypadat věc ve finále. Jen tím

svým rozsvěcováním lekám v noci svoji ženu. Když ale jdu pak druhý den ráno do kovárny, jedu už na jistotu.

77 Kde nacházíte inspiraci?

Inspirací mně je především příroda. Potřebuji však k tvůrčímu procesu pohodu. Ve stresu pracovat nedokážu. A podobně to mají moji kamarádi, kteří také dělají kovařinu. Když to nejde, je opravdu nejlepší to zabalit a jít dělat něco jiného, třeba sekat zahradu. Ale pak přijdou dny, kdy jde práce jakoby sama, kdy bych mohl být v kovárně od rána do půlnoci a víím, že to půjde. Jsou zkrátka dny, kdy to jde moc dobře a dny, kdy to jde těžko.

77 Když má člověk Boží požehnání?

Přesně tak, odevzdávat vše v pokoře...

77 Řekněte něco o svém původu.

Dědeček František rukoval do 1. světové války, kde padl do ruského zajetí. Po válce se vydal pěšky z Ruska, vždycky někde pracoval a vrátil se po třech letech putování v roce 1921 do České Třebové, kde si už všichni mysleli, že je mrtvý. Vzal si svoji milou, která na něj celou dobu čekala a měli dceru, moji maminku Jarmilku. Při porodu však dědečkova žena Marie zemřela a on zůstal s miminkem sám. Místní doktor měl zdravotní sestru, také Marii, německé národnosti a můj

dědeček ji najal jako kojnou, aby maminku zachránila. A nakonec si ji vzal a ona se pak stala mojí babičkou. Od mala mě učila německy a také umění vařit. Když vypukla 2. světová válka, nebyla pro smíšené manželství odsunuta. Babička i dědeček byli skvělí, měli jsme ve chlévě dvě kravičky Mindu a Malinu, rád jsem mu pomáhal je ošetřovat. Každé vánoce jim dědeček dával do chléva malý vánoční stromeček, pro štěstí. Tento vánoční dědův zvyk, dělám i já ve své kovárně jako vzpomínku.

Tatínek byl profesorem na strojní průmyslovce, byl neustále ve škole. Maminka pracovala jako prodavačka a chodila domů až večer. Co víím, naše rodina kdysi vlastnila malý zámeček, kousek od Tišnova u Brna, ale já jsem tam dodnes nebyl. Zůstaly nám jen malované obrázky našich předků. Modrou krev mám po mamince, jmenovala se za svobodna Jurnecková. Ani rodovou genealogii nemám zpracovanou. Až mi bude za tři roky sedmdesát let, vrhnu se na to. Teď mám ještě hodně práce a prozatím i sílu, takže svou práci musím vrátet to, co jsem do vínku dostal. A dělám to moc rád.

77 Jak jste se dostal ke kovařině?

Vyrůstal jsem u dědečka - provazníka, měl živnost. Když mu ji komunisti v padesátých letech zavřeli, pokračoval dál nelegálně a já jsem mu pomáhal a jeho

řemeslo se naučil. Chodil jsem do České Třebové na Nádražní školu, kde byla pod školou kovárna Theodora Fajta. Chodil jsem se tam po vyučování dívat. Kovář mně jako chlap připadal tenkrát strašně velký, oproti mně, který jsem byl zase moc malý. Ale moc se mi to tam všechno líbilo – koně, výheň, železo. Tehdy jsem si řekl, že až budu velký, budu kovářem.

Dlouho jsem na to myslel, ale až v roce 1980 jsem koupil malý statek s velkým chlévem, a postavil v něm kovárnu. Nejdříve jsem byl ale sedmnáct let údržbářem ve strojní údržbě ústeckoorlické Perle. Po listopadové revoluci jsem se sbalil a odjel na tři měsíce do Řecka, do Athén, na zkušenou, kde jsem koval a koval a koval. Rokem 1991 jsem zahájil svoji kovářskou kariéru. První roky nebyly jednoduché, měl jsem malou holčičku Zuzanku a peněz bylo málo. Postupně jsem ale vešel ve známost a začal učit první učně. Dnes mám ve světě deset svých tovaryšů.

?? Tak jednoduché to bylo?

Jistěže s tím byly i komplikace. Když jsem vycházel devátou třídu, měl jsem skoro samé jedničky, ale tatínek řekl něco proti okupaci, vyhodili ho z komunistické strany. Nemohl učit, což těžko bral. A já jsem nemohl studovat. Stal se ze mně univerzální nástrojař, což je nejlepší černé řemeslo, které existuje – nejlepší průprava pro kovařinu. Možná ze mně mohl být dnes doktor, notář, ale jsem kovářem a jsem tomu rád. Trochu si se mnou osud v roce 1968 opravdu zahrál.

?? V dílně máte stovky možná tisíce rozličných nástrojů, měl jste každý z nich v ruce?

Každý z nich možná stokrát. Když jsem začínal s kovařinou, obcházel jsem zrušené kovárny, kde jsem většinou slyšel: „Vezměte si to všechno, děda zemřel, stejně to půjde do šrotu.“ Sbíral jsem kladiva, kleště, zápustky, ale hodně nástrojů jsem si vyrobil sám. Mám asi dvacet kovařin, ta největší, kterou používám, váží 250 kg, ale mám ještě jako rezervní i třístakilovou.

?? U každého nástroje znáte jeho účel?

Ano. Při umělecké kovařině potřebuji nástrojů strašně moc, protože vytvářím stále něco nového. Mám stovky kleští, které musí materiál pořádně držet v ohni, aby mi nevypadl. Nechci kleště předělávat a díky tomu, že jich mám tolik, tak si vždycky některé vyberu.

?? Když tedy dostanete v noci v posteli, nápad, je vám zároveň jasný i technologický postup.

Ten postupně zkouším, protože se vždycky s každou zakázkou vrhám do neznámých vod. Není problém něco vymyslet a zákazníkovi to namalovat. Samotné technické řešení a realizace je pak často docela tvrdý oříšek. Až si někdy říkám, proč jsem to tak složitě navrhnul. Ale když už jsem to jednou tak namaloval a zákazník odsouhlasil, musím to zvládnout i vykovat.

?? Dělal jste někdy klasickou kovařinu? Třeba i přibíjel koním podkovy?

Ne, dělám jen podkovy pro štěstí, nemám podkovářské zkoušky, které jsou něco

jako poloviční zvěrolékař, ale při kování jsem samozřejmě pomáhal, nejčastěji držel koně.

?? Co to obnáší být kovářem? Jak musí být člověk disponovaný?

Především je to šilená dřina. Člověk musí mít kovářské řemeslo velmi rád, protože je to opravdu těžká práce. Těžká, ale krásná. Sám mám po těle popáleniny a jizvy. Přesto bych ji nevyměnil za nic na světě.

?? Dá se vykovat úplně všechno?

Ano, malé i velké věci se dají vykovat. Dostávám zakázky, které jsou na hranici fantazie, ale nakonec jde všechno. Mám mladé kamarády, dělají úžasné věci, scházíme se na hradě Helfštýně. Kluci jsou super, všechny to baví. Jezdím učit kovářskému řemeslu do Svitav, kde svitavské muzeum postavilo před čtyřmi roky kovárnu. Tam chodí malé děti, pubertáci i dospěláci, tam vždycky omládnou. Pro děti, kterým je 8–10 let, je to legrace, zábava, každé si něco odnese, maličkost. Já jsem na ně hodný a ony mě mají rády. Snad z některých budou také kováři.

?? Obličejte svatých, Kristus, Panna Maria, kde berete inspiraci pro konečný výraz, který pak oslovuje zástupy lidí?

Ono to jde nějak samo, jako když mi někdo vede ruku. Vždycky nakonec obličej vyjde krásně.

?? Poznají lidé, co jste chtěl svým sochám vtisknout do tváře?

Určitě.

?? Jste věřící?

Ano, chodím sice do kostela tak pětkrát do roka, ale víru v sobě mám. Chci být především hodný na lidi a pomáhat jim. Obdivuji kostely, vnitřní výzdobu, inventář a umělce, kteří vytvořili sochy přede mnou. Přijdu do kostela a v pokoře stojím třeba půl hodiny a dívám se na všechny sochy a obrazy svatých. Odcházím naplněný pohodou a inspirací.

☞ Sluneční hodiny v Tišnově u Brna

◀ Svatý Prokop v Dlouhé Třebové

?? Vykoval jste Máří Magdalénu, Panu Marii a další. Jste s nimi při práci na jejich ztvárnění v dialogu? Myslíte na jejich životní příběh?

Jejich osudy jsou pro mě moc důležité. Obdivuji malíře Alfonse Muchu a hodně jsem ho studoval, vlastně pořád studuji, učím se, sbírám staré kovářské knihy. Mám doma stovky knih, u postele stohy odborných časopisů a knih. Zjistil jsem, že Alfons Mucha, když maloval krásné secesní obrazy žen, tak si vždycky ženy předem nafotil. Já dělám to samé, když jsem pracoval na trojsoší vzkříšení Krista v obci Řetová, měl jsem vybraných dvanáct Ježíšů-figurantů, kamarádů, kteří vypadali pokorně a měli dlouhé vlasy a fousy. Měli mně stát modelem. Moje žena Ivanka mi byla zase předlohou pro Pannu Marii a její kamarádka Bohuška ztvárnila Máří Magdalénu. Když ale přišlo na vlastní focení modelů, tak z těch dvanácti Ježíšů, mimo jednoho, nikdo nemohl. Nakonec jsem stejně zjistil, že to byl právě ten nejlepší. Nafotím si figuranta ze všech stran, fotky si následně trochu zvětším a pracuji podle fotek.

Když jsem v roce 1994 dělal prvního Ježíše pro křížovou cestu do kaple v Ústí nad Orlicí, to jsem teprve začínal. A jelikož nebyl žádný model po ruce ani na fotce, stál jsem modelem sám sobě. Třeba podpažní svaly. Měl jsem obrovské zrcadlo, svlékl jsem se do půl těla, zvedl ruce, abych viděl, jak jsou protažené ramenní svaly. Vtisknul jsem si je do paměti a hned jsem svaly vykoval. Takhle jsem tenkrát blbnul. Nic jiného mně ani nezbývalo.

?? V objemu vaší celoživotní práce mají duchovní věci převahu?

Dělám hodně sakrální věci, opravdu mají obrovskou převahu, ale to přišlo nějak samo. Při práci na prvním Ježíšovi mě to tak moc oslovilo, že jsem se rozhodnul dělat další. Dělat pro kaple a kostely je přenáděrné. Jistě, vyrobil jsem i bezpočet mříží, bran na kaple. V roce 2009 jsem vytvořil kovanou sochu poustevníka sv. Františka se džbánem, ze kterého vytéká léčivý pramen pro obec Vraclav u Vysokého Mýta. Kovu různé pocty pro lidi, kterých si vážím. Například pro kamaráda Karla Kryla plastiku Salome, nebo jsem vykoval plastiku Voskovce a Wericha – Divotvorný hrnec, stejně jako sochu První let pro aviatika Jana Kašpara. Na svém kontě mám i kované fontány, šperky a repliky chladných zbraní pro státní muzeum Stuttgart. Nedělám jen z kovu, tvořím i kamenné plastiky, nebo pracuju se dřevem, ze dřeva je třeba plastika houslisty Nikoly Paganiniho. Restauruji rovněž hřbitovní brány a dávám je do nového kabátu.

?? Čtete si v Bibli?

Četl jsem ji několikrát.

?? Hledáte tam inspiraci pro práci?

Spíš v Novém zákoně, Starému zákonu sice rozumím, ale Nový zákon je pro mě inspirující.

?? Máte pocit, že díky práci na sakrálních věcech se vaše víra prohloubila, dozrála, že je založena na vztahu s Bohem?

◀ Vzkříšení Krista v Řetově

Určitě. Stávají se mi věci, které rozum nebere, mohl jsem mít v kovárně asi patnáct smrtelných úrazů. Ale vždycky mi někdo pomůže, takže ten nahoře mi to vrátí. Už jsem mohl být mnohokrát mrtvý.

Třeba jsme s tovaryšem kovali bránu, jejíž součástí byly ozdobné koule o průměru 10 cm. Jelikož sbírám na šrotištích koule, mám jich na půdě asi padesát. Velmi ušetří práci, když je koule hotová. Na půdě jsem tedy dvě hodně rezavé koule vybral. Začal jsem jednu na vrtačce vrtat, chtěl jsem do ní udělat závit, ale byla strašně tvrdá. Tovaryš tedy rozpálil výheň a půl hodiny jsme ji ohřívali pro následné vyžihání, aby do druhého dne změkla. Druhý den vrtám a po dvou centimetrech jsem se propadl do dutiny, což mi bylo divné, protože ta koule byla těžká. Ale to už mně začal běhat mráz po zádech! Kouli jsem očistil drátěným kartáčem a našel díru pro doutnák, zátku pro sypání černého prachu. Byl to granát z napoleonských válek, který někdo našel a pak ho hodil do šroťáku. A my ho ohřívali... Stáli při nás všichni svatí.

A další příklad. Vyráběl jsem popravčí meč, repliku meče uloženého v muzeu v Litomyšli. Říká se, že když kovář vyrábí meč, tak ten meč touží po první krvi. Moc jsem tomu nevěřil, ale pak se mně stalo, že když jsem čepel meče brousil do všech detailů, proříznul jsem si ruku. Po několika dnech odpočinku a léčení ruky jsem pokračoval, jenže jak jsem čepel meče pásovou bruskou před kovárnou ostřil, v zápalu práce jsem si přefízl elektrický kabel a přes levou ruku mnou proběhlo 220 voltů. Ležel jsem asi půl hodiny pod svěrákem, než jsem se probral, ale mohl jsem být taky mrtvý. Ten meč jsem dokončil a už ho nechci vidět, je v něm napsaný můj příběh. Vystaven je v muzeu v Dolním Újezdu. A mnoho dalších takových událostí, takže vím, že mě někdo opravdu chrání. A jak by ne, když jsem se narodil na Anděle Strážné.

77 Vaší další dovedností je malování, ale k držení štětce v té samé ruce, která třímá kladivo, je třeba úplně jiného citu.

Maluji v zimě, když je všechno zamrzlé, v tu dobu v kovárně nejsem. Ruce se mně uklidní, získám cit a můžu začít malovat.

77 Propojuje něco vaši práci malířskou a kovářskou?

Určitě dělám zase nějaké nábožnější, sakrální výjevy Máří Magdalény, Panny Marie nebo Ježíše. Je to nádherná očista.

77 Jak velká plátna malujete?

Největší plátno bylo půldruhého metru na metr, jinak spíš menší. Ale maluji olejem, se kterým jsem začínal na vojně, zkoušel jsem i jiné, třeba tempery, ale to mě nezaujalo. Do vojny jsem nenamaloval ani čárku, dělal jsem muziku. Tam mě ale napadlo koupit si plátna, olejové barvy a štětce. Maloval jsem hlavně v noci, sedl jsem si v šatně vojenské kuchyně a po paměti maloval portréty, krajiny, akty, nábožné výjevy. Za noc jsem namaloval obraz.

Mám jednu humornou příhodu. Maloval jsem jednou tvář černošské dívenky, které teče po tváři slza. Pracoval jsem na

obrazě snad celou noc. Ráno přišel do kuchyně kamarád, podíval se na obraz natáhl prst, a řekl, že ta slza je jak pravá a nechtíc mně ji setřel. Hodinová práce přišla vniveč. Namaloval jsem během vojny asi sto padesát obrazů. Část jsem rozdál majorům a generálům. Na vojně mě pak posílali na různé umělecké soutěže, kde jsem s těmi obrazy vítězil. Chtěl jsem být kovářem, a protože jsem v sobě našel výtvarný talent, tak mi z toho dohromady vyšel umělecký kovář. Kdybych neuměl malovat, nemohl bych uměleckou kovařinu dělat, protože k tomu je nutné mít fantazii, představivost a umět malovat. Na vojně jsem i muzicíroval, naučil jsem se hrát sám na kontrabas, před vojnou jsem hrál big beat na basovou kytaru, kterou jsem si sám vyrobil v patnácti letech.

77 A jak jste se dostal na vojně do kuchyně?

Babička mě naučila vařit, už v šesti letech jsem uměl uvařit oběd, hlavní jídlo pro pět lidí a strašně mě to bavilo. Po nástupu na vojnu jsem měl možnost být psovodem nebo kuchařem. Tenkrát jsem si vzpomněl na babičku a šel na tři měsíce do Českých Budějovic do kurzu vaření, po kterém jsem vařil pro tři stovky vojáků. A asi jsem byl lepší než profesionálové, protože už za půl roku ze mě byl hlavní kuchař. Druhý rok už jsem vařil jen speciality pro důstojníky a pro štáb, díky tomu jsem se naučil vařit zvěřinu. Dostal jsem z vojny od generálů obrovské doporučení, takže po vojně, po půlročním kurzu mám ještě výuční list kuchař-číšník. Pokud to letos časově zvládnou, rád bych zhotovil kovanou počtu pro Magdalenu Dobromilu Rettigovou, můj kulinářský vzor. V její kuchařce si často před spaním čtu.

77 Nepřestáváte mě překvapovat...

Na vojně jsem hrál country, potom patnáct let s řetovským Ponny Expresem. A pak přišlo období swingu, které trvá dodnes. Naše kapela se jmenuje Originální swing Barrel band. A taky jsem sepsal knížku pro děti, kde přibližuju základy kovářského řemesla.

František Bečka

77 Na kontrabas zase držíte prsty kov, jemné struny.

Ajde to nějak samo, nikdy jsem nestudoval hudební školu, hraji podle sluchu. Hraji těžké bluesové nebo jazzové věci, stačí mi říct, v jaké tónině mám hrát a pak už to jde samo. Kromě kontrabasu hraji kytaru, banjo, foukací harmoniku a zpívám.

77 V Římě, ve Vatikánu jste už byl?

Nebyl, ale rád bych se tam podíval. Papež František je kouzelný, jsem moc rád, že se jmenuje taky František, moc mu fandím. Navštívil jsem ale dvakrát italské město Assisi, které je rodištěm sv. Františka. Také jsem byl tři měsíce v USA u kamaráda v Minnesotě. Projel jsem pět států, chytali jsme ryby, jezdili na harleyi.

77 Zmiňoval jste, že máte rád Alfonse Muchu a secesi, velmi často používáte přírodní vzory.

Secese je doba, ve které bych chtěl žít, kdyby to šlo. Ty brány se stvoly a s kytkami jsou tak nádherné skvosty. Snažím se svoje věci dělat v secesním stylu. Každý pozná můj styl podle nějakých listů, které tam občas zakomponuju.

☛ Kovárna ve svitavském muzeu je vždy zaplněna dětmi, které kovář František zasvěcuje do kovářského řemesla

☛ Máte svůj osobní kovářský sen?

Už se mi splnil několikrát - sochy Ježíše, Panny Marie, Máří Magdaleny nebo Prokopa. Příští rok budu kovat dalšího Ježíše do kaple na Pekelském vrchu v podhůří Krkonoš. Dá-li Pán Bůh, budu dělat i sv. Kateřinu k její románské rotundě v České Třebové. Zatím pracuji na návrzích.

☛ A co takový nůž, ten je pro každého kováře fajnová práce a také jeho vizitka.

Pár jsem jich udělal, jsou už u zákazníků. Víím, že kluci, kteří dělají jen nože, jsou moc dobří. Já ale spíš tíhnu k těm svým sochám, takže nože nechám mladší generaci, i když jsem pro šermířské skupiny v minulosti koval plátové zbroje – meče a dýky.

☛ Už si vychováváte svého nástupce?

Před pár týdny se mně narodil od mé dcerky Zuzanky vnouček Hugo. Jestli se toho dožiji, tak bych ho chtěl ještě něco naučit. Moc se na to těším.

☛ Když začínáte dělat novou práci, vnímáte Boží požehnání?

Se sochou sv. Prokopa pro Dlouhou Třebovou jsem si sáhnul až na dno, v půlce zakázky jsem si rozdrtil dva prsty, dokonce jsem měl pocit – protože sv. Prokop zkrotil ďábla, že ďábel po mně jde. Stávaly se mi totiž zvláštní věci.

☛ Co se vám přihodilo?

Jsem přesvědčený, že jsem večer před odchodem z kovárny domů postavil sochu směrem ke dveřím, a když jsem druhý den přišel do kovárny, stála bokem, někdo s ní v noci otočil. Jenže, proti té soše jsem já byl jako trpaslíček a každé ráno jsem si ji musel doslova vykolíbat ven a večer zase zpátky. Váží 3,5 metráku...

☛ Svatý Prokop je vaše poslední rozsáhlá práce.

Byla to krásná dřina a jeho odhalení mělo velký úspěch. Než jsem začal Prokopa dělat, snažil jsem se o jeho životě co nejvíc zjistit. Nejvíc mě zaujal, když byl v Sá-zavských lesích jako poustevník, kde dělal exorcistu a léčil lidi. Viděl jsem různé kamenné Prokopy, většina z nich už v hábitu, když už byl opatem. A mně se líbila verze, kdy byl poustevník, proto jsem ho tak ztvárnil.

☛ V dřívějších dobách kováři lidem trhali zuby.

Vyčetl jsem to ve starých knížkách. Mám sílu v prstech a proto jimi trhám lidem zuby přímo. Mám tady na „zubařinu“ i kovářské kleště, ale ty samozřejmě nepoužívám. Stejně tak léčím lidem bradavice. Vyčetl jsem ve starých knihách, že voda, ve které kovář kalí železo, léčí bradavice. Ve Svitavách jsem to vypravoval dětem a jedna maminka přišla a poprosila mě, jestli bych jí takovou vodu připravil pro dcerku, která měla plné ruce bradavic, na které selhávaly všechny známé a dostupné způsoby léčení. Kalením starého železa jsem jí vodu připravil. Za dva měsíce mně dotyčná paní napsala dlouhý dopis, že se stal zázrak, protože bradavice úplně zmizely, a lékařka nechtěla věřit, že je to možné.

☛ Co vám přináší kovařina?

Štěstí. Těší mě, že se lidem moje práce líbí, samozřejmě mě těší pochvala, to je takové pohlazení po srdíčku a pak mám chuť do další práce.

Bud'me závislí

Zimní období je časem ztišení. Roční období, prostředí, příroda i liturgie nám pomáhají, abychom přešli do klidnějšího rytmu. Jistěže, Bůh nás volá k aktivitě, Bůh nás volá k tomu, abychom poznávali, rozvíjeli a využili všechny své schopnosti, a používali je pro službu bližním. Ale co udělal Ježíš dříve, než rozeslal apoštoly do světa? Na začátku je pozval – pojdte za mnou a věnoval se jim na veřejnosti i v ústraní tři roky.

Evangelizace, to není jen vnější aktivita, ale i celkové ztišení a naslouchání. Bůh nechce, abychom zpomalili svůj rytmus kvůli němu, on to nepotřebuje, ale máme se ztišit kvůli sobě. Pokud budeme neustále zdůrazňovat pouze aktivitu, podnikání a práci, může se stát, že náš život bude jednodimenzionální, že budeme jako pták, který má odříznuté jedno křídlo, a proto nemůže dobře létat. Ztišení, vstoupení do sebe je důležité, ale ne monologické, ne takové ztišení, že se stáhneme ze světa, že odejdeme od lidí a oddáme se čemusi jako nirvána, ale právě naopak, potřebujeme ztišení, při kterém se otevíráme pro svět, pro naslouchání. V tomto čase jsme pozváni učit se umění naslouchat Bohu i bližním.

Při ztišení vytváříme prostor pro Boha v centru své bytosti. Tento prostor je nesmírně důležitý – zase zdůrazňuji – ne pro Boha, ale pro nás samotné. Psychotherapeut Gerald Gordon May se věnoval léčení závislých lidí. Byl ateistou, dokonce i jeho rodiče i prarodiče byli ateisté. Při své terapii závislých lidí se snažil postupovat podle přísné vědeckých zásad. Doslova píše: „*Když jsem přijal na klinice drogově závislých pozici ředitele, veškerou energii a nejlepší psychiatrické metody jsem používal na léčbu závislosti. Žádná z nich však nefungovala. Dokázal jsem jim pomoci v emocionálních a společenských problémech, ale zůstávali stále závislí na chemických látkách*“. Když začal zkoumat případy lidí, kterým se

podařilo vyléčit se ze závislosti, přišel k zajímavému výsledku. Všichni vyléčení měli během léčení určité spojení s duchovním světem, s nadpřirozenem. Začal se tomuto jevu odborně věnovat, postupně se stal věřícím a ve svých vědeckých studiích přišel k velmi důležitým poznatkům. Totiž, že člověk je od přírody bytost náboženská, potřebuje mít Boha v centru svého života. Jenže člověk vnímá velmi často Boha jako svého rivala, jako toho, kdo mu chce vzít blaženost, štěstí a radost ze života. Proto se velmi často stává, že začne Boha odsouvat z centra své bytosti a začne ho vytlačovat, často nevědomě, mimo svůj prostor.

Čím zaplnit nitro člověka

Ale co se stává? Nitro člověka nezůstává prázdné, člověk si tam ihned ukládá věci, o kterých si myslí, že díky nim získá plnost život a že ony zaplní jeho prázdnotu. Tyto věci se velmi často mohou stát jeho závislostmi. A tak můžeme být závislí nejen na drogách a alkoholu, ale i na nikotinu, kofeinu, cukru, čokoládě, práci, nadměrných výkonech, příliš velké odpovědnosti, blízkosti, potřeby oblíbenosti, bezmezné pomoci jiným, hyperperfekcionismu, emoční návaznosti i případně pornografii. To vše může být v centru naší bytosti jako náhrada místo Boha. Všechny zmíněné skutečnosti jsou dobré, pokud je užíváme s mírou a podle norem, které nám dal jejich Autor.

Například: je třeba rozlišovat mezi láskou k bližnímu a emocionální závislostí na druhé osobě. Opravdová láska člověka upevňuje, uzdravuje, zatímco závislost člověka vyčerpává. Je to jako psychický zhoubný nádor, který vysává naši životní energii konkrétní obsesí či nutkáním a výsledkem je ztráta energie pro druhé a pro jiné aktivity. Je to hluboce zakořeněná modloslužba, protože přesouvá a vytlačuje Boží lásku jako původ a cíl našich opravdových a nejhlubších tužeb. Jak napsal jistý současný duchovní autor, je to „*padělek náboženské přítomnosti*“.

V září 2017 roku jsem žil jistý čas v italském společenství Comunita in Dialogo, které založil před dvaceti pěti lety náš řeholní spolubratr vincentín Páter Matteo Tagliaferri. Je to společenství, které pomáhá lidem, kteří jsou drogově závislí, alkoholikům, osobám se sociálními a psychickými problémy a s problémy s chováním. Tito lidé jsou odsunuti na okraj společnosti, ale bojují za to, aby byli sami sebou, aby opět nabyli svou důstojnost, která dělá každého z nich velkým.

Ať má jedinec za sebou jakýkoli životní příběh, ať jsou jakkoli velká jeho zranění a utrpení, Comunita in Dialogo mu poskytuje možnost růstu ve společenství. Plodem tohoto soužití je to, že má možnost, aby objevil v sobě tu nejkrásnější část svého vlastního já. Tu část, která nás dělá upřímnými, čestnými, autentickými

Komunitní terapie

a svobodnými. Je to radikální změna vnímání svého vlastního bytí, změna, která přetváří srdce. Tato zkušenost vede k tomu, že každý může žít v plnosti svůj vlastní život a nemusí být otrokem a obětí drog a jiných závislostí. Aby mohl bojovat s problémy, aby se v něm aktivovaly dobré stránky, aby mohl vytvářet dobré vztahy, které prožívá s citovou zralostí, orientuje se pozornost každého člena komunity na pořádek, přesnost, naslouchání a důvěru vůči sobě i vůči jiným. Krok za krokem se učí skrze vlastní aktivitu přijímat svoji realitu, aniž by z ní musel unikat nebo aby si neuvědomoval její hranice. Toto vše se děje cestou odpovědnosti, schopnosti čelit obtížím a cestou cvičení: nevybrat si vždy jen tu nejlehčí a nejpřítažlivější cestu. Toto jsou čtyři kanály, kterými každý člen komunity postupně prochází proto, aby mohl vzít na sebe odpovědnost jako dospělý a zralý člověk, aby mohl přijímat realitu svého vlastního života, aniž by žil tak, jak to od něj očekává dnešní společnost, aby uměl ovládat sebe sama.

Během některých dní mého pobytu v komunitě byl s námi celé hodiny Riccardo Sasso, který byl původně advokátem, ale deset let byl závislý na drogách, poté prošel v Comunita in Dialogo programem, objevil zde dar víry i své vincentínské povolání a dnes je knězem a je pravou rukou P. Mattea. Vysvětloval nám mnohé detaily a způsoby jednání v Comunita in Dialogo, které během mnoha let dotvářeli ti, kteří prošli terapeutickým programem

a své zkušenosti vnesli do formačního procesu závislých. Je to velmi zajímavá zkušenost, která mění člověka zevnitř, přes jeho lidské zranění. Je to náročný a trvalý proces. Práce slouží především jako prostředek pro osobní rozhovory a pro vystoupení ze svého ega, přiblížení a otevření se jinému člověku.

Obdivuji velkou chuť ke změně života u bývalých vězňů (14 let ve vězení), bývalých narkomanů (10, 15 let drogovali) a těch, kteří nezažili mnoho péče od svých rodičů, a přesto nezůstávají pouze při stěžování si na svou situaci, na své zranění, ale v procesu uzdravování postupně přebírají odpovědnost za svůj život do svých rukou.

Povzbuzení k odvaze

Proč popisují Comunita in Dialogo tak podrobně? Ze dvou důvodů:

1. Aby nás tato komunita povzbudila na naší životní cestě k odvaze objevovat své závislosti a nebát se jich, ani žádných poklesků, neboť právě ony se mohou stát odrazovým můstkem pro změnu, která je vždy možná. Zmíněný terapeut Gerald May tvrdí, že všichni jsme na něčem závislí. Ačkoli léčil závislé, zjistil, že on sám má plno závislostí, z nichž se nedokázal osvobodit, a to ho přivedlo k potřebě Boží pomoci, Boží milosti a nakonec k hluboké víře v Boha. Čím více zranění a bolesti jsme zažili, tím jsou větší šance pro

Komunitní hospodářství

změnu. Robert Bly napsal: „*Kdyby tvá zranění byla příliš velká, dokonce až tak, že by tě tvůj otec v dětství bil, matka odvrhla, byl by si postižený, pokud tyto rány sdílíš s Bohem, mohou se stát tvou genialitou. Žádný člověk, kterého vychovávali, ve vatičce, nemá takové předpoklady pro růst a zranění, jako ty*“.

2. Touhu po neustálé změně a radost z ní bychom si neměli nechat jen pro sebe. Pokud máte ve svém prostředí narkomana nebo jinak závislého člověka, který se pokoušel léčit, a léčení mu nepomohlo, a přesto se chce změnit k lepšímu, nabídněte mu kontakty uvedené na konci článku.

Ještě stále je před námi krásný zimní čas. Nenechme ho přejít naprázdno, využijme ho pro svůj růst, pro své uzdravení, pro obnovení vztahu s Bohem i s našimi bližními, ale i se sebou. Ta nejkrásnější závislost je závislost na Bohu, protože ta nás nebude zotročovat, ale zkrášlovat a vnášet řád a harmonii nejen do našeho života, ale i do světa ve kterém žijeme.

P. Augustin Slaninka, CM)

Kontakty

Comunita in Dialogo
comunitaindialogo.cz@gmail.com
 mobil: +420 731 604 055
www.comunitaindialogo.cz

Lékař léčí, Pán Bůh uzdravuje

Je tomu už více než 25 let, co vyšlo první číslo **Dopisů nemocným**. S původní myšlenkou přišel arcibiskup Karel Otčenášek. Když se vrátil do Hradce Králové, bylo jeho snahou dát znovu diecézi všechno, co patří k životu Církve. Ze své zkušenosti dobře věděl, že jedna z velmi důležitých pastoračních aktivit je starost o nemocné.

Ostatně, nemocné navštěvovati je jedním ze skutků milosrdenství. Projev lásky k bližnímu, kterým křesťan naplňuje Ježíšovo učení „*Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec*“ (Lk 6,36). Dopisy nemocným vznikají v posledních letech v pracovně generálního vikáře **Mons. Josefa Sochy**. Na prahu měsíce, ve kterém vstoupíme do postního období, jsme jimi listovali a vzpomínali.

77 Josef Socha: „Nemocný člověk má svůj svět, který se tím, jak mnoho času tráví doma, zmenšuje. I když přijdou příbuzní, promluví s ním, ale mají svůj život. Staří lidé mají dlouhé nejen noci. Jsou často sami i přes den. Proto potřebují kontakt s druhými. To měl na mysli pan arcibiskup, když promýšlel, jak kontakt s nemocnými uvést do života. Měl tady na biskupství skupinu sester, které mu v tom pomáhaly. Především sestra Mlada z rokolské komunity Schönstattsých sester Mariiných, občanským jménem Helena Kozlová. Psala ty dopisy opravdu poctivě, na základě toho, co přicházelo od lidí. Pan arcibiskup měl velkou korespondenci, lidé se mu otevírali. Mlada vždy pár příběhů vybrala, počet čtenářů byl čím dále větší. Sestra to dělala velmi dlouho, ale roky jí přibývaly, pan arcibiskup zemřel. Mlada v Hradci Králové ještě nějaký čas zůstala, ale potom odešla za sestrami do kláštera v Rokoli. I tam ještě nějaký čas Dopisy nemocným psala, ale sil ubývalo a skončila. Mně to bylo líto. Přes rok jsem to nechal, možná i déle. Uvědomoval jsem si, že je to aktivita navíc, dost náročná. Ale když to Mlada dělala sama, také jsem to zkusil. Napsal jsem první takový zkušební dopis, v podstatě

❖ Iniciátorem Dopisů nemocným byl arcibiskup Karel Otčenášek

taky sám. Když jsem hledal formu, pomohl mi tehdejší biskupský sekretář Vojtěch Macek, on byl na tohle šikovný. Udělal záhlaví dopisu, a rozeslali jsme to. Měli jsme skoro tisíc adres! Těch, kteří odepsali, bylo dost. Tak jsme se do toho pustili.“

Z dopisu ...

Drazí přátelé z našeho milovaného Hradcečku, opětovně děkujeme za krásné, povzbuzující i poučné Dopisy nemocným. Vážíme si velice Vaší práce, Vaší služby! Všem dobré zdraví, pomoc Boží v každém usilování, hodně duchovní inspirace a jen vše dobré z Božích rukou! S láskou Vaši vděční čtenáři, bývalí farníci Vratislav a Helena Hanzíkoví.

77 JS: „Odezva už na první čísla byla velmi radostná. Tak jsem si řekl, to by byla škoda přestat. Zároveň jsem si uvědomoval, že pro jednoho člověka je to namáhavý úkol. Tak jsem si našel pár lidí, kteří se dodnes na tom podílejí. Dopis dostal

pevnou strukturu a ohlas je pořád dobrý. Samozřejmě, někteří čtenáři zemrou, ale přijdou noví. Dopisy posíláme i do farností. Páni faráři je mohou sami vytisknout a rozdat lidem. Já jsem ale vždycky chtěl, aby staří lidé dostávali opravdový dopis. Ne nějaký e-mail nebo oběžník. Představuji si, jak ten starý člověk je doma sám. Přijde pošta, listonoš přinese obálku, na ní je známka, nejen razítko. Je to poctivé psaní. A ještě tam dáváme razítko biskupství. Tě babičce nebo dědečkovi v nějaké zapadlé vísce nebo třeba v městském paneláku měsíc, dva nikdo nenapiše. A teď přijde dopis! Ten člověk ví, že někdo má o něj zájem.“

Z dopisu ...

Moc Vám děkuji za zaslání Dopisů nemocným. Vždycky mi udělají velkou radost, ráda je pročítám a jsou pro mě velkým povzbuzením. Kolují i mezi mými přítelkyněmi, kterým je ráda předávám dál. (Dopis přišel loni v létě od čtenářky

z hronovského Domova odpočinku ve stáří Justynka. Psávala pravidelně po každém dopisu a tento byl její poslední.)

77 JS: Další důležitý moment, často to ve svých příspěvcích zdůrazňuji: tvoříme určité společenství. Nemocní se propojí. Je jich pořád kolem tisícovky. Posíláme dopisy nejen pro naši diecézi, ale i na Slovensko, do Německa, dokonce do USA. Na adresy, které pan arcibiskup Otčenášek měl. Takže ti lidé tvoří určité společenství, a to je i jejich zázemí. Několikrát jsem si říkal, jestli bych to neměl udělat tak, aby si psali v tom dopise mezi sebou. Ale pak jsem si řekl, raději ne. Kdyby přišlo moc příspěvků a já nemohl všechny zveřejnit, třeba bych někoho zranil. Já na ty nemocné rád myslím. Denně na ně myslím, modlitbou a požehnáním. Jsou to lidé osamělí a potřebují podporu velmi intenzivní a vydatnou. Laskavé, vlídné slovo je mnohdy nad všechny medicíny světa. Ti lidé jsou vtaženi do života diecéze, do života Církve. To je smysl. Proto nešetřím časem, byť je to práce navíc. Pomáhá i moje sekretářka s celou rodinou. Když se Dopisy nemocným natisknou, tak je všichni připravují k odeslání.“

Z dopisu ...

Děkujeme Otci biskupovi a Vám všem za krásné vánoční poselství. Pro nás stárnoucí, velice často osamělé a nemocné, jsou Vaše řádky velkým povzbuzením do dalšího, ne vždy lehkého úseku, našich životů. Za nás potřebné Barnovi z Ploskovic u Litoměřic.

77 JS: „Samozřejmě, kdybych měl víc času, mohl bych se tomu věnovat ještě intenzivněji. A taky nesmíme ty lidi podceňovat. Sám si občas říkám, jestli některým pasážím rozumí nebo ne. Ale oni si to, jak píšou, čtou několikrát. A nakonec porozumí i náročnějším textům. Rozumí srdcem, ti naši osamělí a nemocní. Já to vidím jako dobrý apoštolát. A velmi důležitý. Jako dědictví po arcibiskupovi Karlu Otčenáškoví. On zdůrazňoval, že v dobrých věcech se má pokračovat. Že tradice se mají dodržovat. I živé tradice! Tak to čtu i v některých odezvách, že se na Dopisy nemocným příjemci vždycky

těší. Snažím se dodržovat církevní dobu ... advent, Vánoce, doba postu, měsíc květen, začátek školního roku, aby byli vtaženi i do toho dění společenského. Mají svůj svět, který se zužuje čím dál víc. Nakonec se člověk ocitne v takové zvláštní soutěsce, ve které se mu hůř dýchá. A když ještě pozná, že je přítěží. To si jednoho dne, ať chce nebo ne, bude muset uvědomit, že druzí se o něj starají. Ale důležité je, že to starání má zpětnou vazbu. Obohacuje toho, kdo se stará. To je zákon ducha – když někdo dává z bohatství svého srdce, tak dvojnásob přijímá. Je to oboustranné obdarování. Radost, která se zmocní srdce člověka, se vrátí zpátky k původci.“

Z dopisu ...

Milí přátelé v Kristu, kteří píšete a nám starým posíláte Dopisy nemocným, které nás povzbuzují a dodávají útěchu při životních obtížích. Pán Bůh ať Vás za to bohatě svou láskou odmění. Ludmila Bubeníková, Brno – Komárov.

77 JS: „Arcibiskup Karel Otčenášek založil i tradici návštěv ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Konají se 11. února, který je svátkem Panny Marie Lurdské. Světovým dem nemocných byl vyhlášen roku 1993 z podnětu papeže Jana Pavla II. Vzpomínám na profesora Rudolfa Petra, dej mu Pán Bůh nebe, když sám ležel v nemocnici. Říkal, že medicína jde vítěznými kroky dopředu, má velké úspěchy, ale jakoby se mezi těmi špičkovými přístroji a dalšími vymoženostmi začínal ztrácet člověk. Nezapomenu, když jsem přišel jako kaplan do Kutné Hory, chodíval jsem tam do Domova důchodců. Ležících tam bylo hodně. Obešel jsem všechny, podal ruku, pozdravil. Jedna babička spala. Nebudu ji budit, řekl jsem si. Už jsem odcházel, měl jsem kliku v ruce, když jsem se otočil a vrátil k její posteli. Nespala, všechno vnímala. A když jsem jí udělal křížek na čelo, jako všem ostatním, skanula jí slza z oka. Na tu slzu nikdy nezapomenu. Takhle obdarovat, na celý život, mohou nemocní nejen kněze. Zájem a péče o staré a nemocné je pramenem obohacení pro všechny.“

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednávky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Christopher West

Dobré zprávy o sexu a manželství

Odvážné odpovědi na nesmělé otázky

Průvodce pro všechny, kdo se chtějí dozvědět, jak v současné době katolická církev chápe lidskou tělesnost, sexualitu, manželství a křesťanské panenství a celibát, ve formě otázek a odpovědí. Brož., 264 s., 249 Kč

Papež František

Amoris laetitia (Radost z lásky)

Posynodální apoštolská exhortace o lásce v rodině

Papežův otevřený pohled na realitu rodiny v současném světě není vystavěn na abstrakcích a nedosažitelných metách, ale vyznačuje se věrností evangelnímu ideálu a zároveň pastorační citlivostí vůči konkrétním situacím. Brož., 117 s., 99 Kč

Země zázraků na vlastní oči

Indická republika je sedmá největší a s více než miliardou obyvatel druhá nejlidnatější země na světě. Svazový stát, označovaný jako „největší demokracie světa“, má jaderné zbraně a disponuje vlastním kosmickým programem. Jeho ekonomika vykazuje společně s Čínou nejdynamičtější růst na světě. Současně nabízí velké historické bohatství v podobě řady chrámů, svatyní a poutních míst, vyhledávaných každý rok statisíci návštěvníků. Přesvědčit se o tom měl při loňské listopadové cestě do **Indie** možnost tým Adopce na dálku® Diecézní katolické charity Hradec Králové.

Cílem pěti cestovatelů byla Karnátaka. Ve středověké Indii oblast s velkými nalezišti zlata, dnes hlavní producent kávy, koření, betelových oříšků a významný dodavatel hedvábí. Nejdůležitějším průmyslovým odvětvím státu je elektronika a IT průmysl. Centrem informačních technologií je hlavní město Bangalore, přezdívané indické Silicon Valley. S osmi a půl milionem obyvatel je nejrychleji se rozvíjícím městem na jihu Indie. Stavební ruch je patrný na každém kroku. Co návštěvníka překvapí, jsou bambusová lešení, pod nimiž vyrůstají honosná sídla nadnárodních firem. Od května 2008 slouží moderní mezinárodní letiště. O tři roky později vyjely první vlaky metra, jehož síť se stále rozšiřuje.

Pro město jsou typické chudinské slumy. V Indii v nich žijí miliony lidí a Bangalore není výjimkou. Jejich obyvatelé se potýkají nejen s nezaměstnaností a bídou, ale i s nedostatkem zdravotní péče a hygieny. Snaha, aby se životní úroveň lidí živořících na okraji města zlepšila, aby se např. budovala sociální zařízení, je patrná. Že by ovšem slumy začaly z mapy města mizet, nelze předpokládat. I nejchudší z nejchudších jsou potenciální voliči. Protikladem jsou mrakodrapy uprostřed metropole, několikaproudé dálnice a městské komunikace. Jedna z nejrušnějších je MG Road, nesoucí

jméno politického a duchovního vůdce Mahátmy Gándhího. Indové mu s láskou říkají „Otec národa“. Jeho socha stojí v rozsáhlém Cubbonově parku. Jeho jméno nese i jedna ze stanic metra.

” ...při ranní bohoslužbě doléhají do kaple zvuky zvířat z malého hospodářství. Když při slovech Beránku Boží zazněla zpod otevřeného okna odpověď, jen stěží šlo zachovat vážnost chvíle.

Plným právem je Bangalore nazýváno také město zahrad. Na bohatou květinovou výzdobu tam lze narazit na každém kroku. Říká se mu ale rovněž indický Vatikán. To pro více než 150 církví, řádů a kongregací, které tam působí. Turisticky je vyhledávanější 150 km vzdálené Mysore s královským palácem. Do hlavního města míří spíše byznysmani za svými jednáními. Proto nepřekvapí množství obchodů, hotelů a barů, které jsou jim k dispozici. Také MG Road je na

jedné straně lemována nejrůznějšími obchody a restauracemi. Pro Bangalore je typické i množství kancelářských budov, bank, nebo třeba divadel.

Doprava ve městě je něco, co nezasvěcený stěží chápe. Jezdí se na všem, co má dvě, tři, čtyři i více kol. Upozornění GO SLOW nelze přehlédnout, většina řidičů je ale zjevně nevnímá. Jízda vlevo, neustálé troubení a dopravní zácpy, kterými je Bangalore proslulá, ze začátku budí hrůzu. Přejít křižovatku připomíná sebevražednou misi. Motocykly obsazené rodinou i s malými dětmi. Hbité většinou černožluté rikši, zvané tuk tuky. Všudy přítomné retardéry, které kupodivu docela dobře regulují plynulost dopravy. A mezi tím chodci, toulaví psi a volně se pohybující vyhublé krávy ve shodě až idyllické.

Mezi nejnavštěvovanější historické památky patří hinduistické chrámy v Badami a Pattadakalu. První se nachází v roklině na úpatí hřebene z červeného pískovce. Znamé je čtyřmi chrámy vytesanými do skály. Od nich je nádherný výhled na okolní úbočí ve tvaru podkovy, na jejímž otevřeném konci svítí bílé střechy Badami. Uprostřed je rozlehlé uměle vytvořené jezero Agastya, mající údajně původ už v 5. století. První skalní jeskyně, nejstarší v Badami, je zasvěcena

bohu Šivovi. Odborníci předpokládají, že pochází nejspíš z 6. století. V jejím středu se nachází socha Šivova býka Nandina. Další dvě jeskyně jsou zasvěcené bohu Višnuovi. Poslední, z přelomu 7. a 8. století, není hinduistická, ale džinistická. K jeskyním vede stezka vytesaná ve stejné červeně zbarvené skále jako mohutné chrámy. Ty zdobí četné sloupy, vchody a schodiště, na konci je vždy malá hlavní svatyně. Na stěnách jsou zpodobnění různých božstev a mýtických postav. Jeskyně spojuje rovněž ve skále vytesané schodiště. Z jeho nejvyššího místa se otevírá krásný výhled na jezero a okolí. Jednotlivé vrstvy skal tvoří barevné vlny a obrazy.

Schodiště podobně jako okolí jeskyní okupují opice. Uniknout jim není zrovna jednoduché. Makakové jsou loudilové nejen roztomilí, ale také pořádně drzí. Pattadakal je známý zejména díky skupině zachovalých památek, především hinduistických chrámů, vystavěných v 8. století. Největší a nejznámější je chrám Virupákša. Pro svou historickou hodnotu byly zdejší památky v roce 1987 přijaty na Seznam světového dědictví UNESCO.

Turisty hojně vyhledávaným městem v indickém státě Karnátaka je Mysore. Počet obyvatel se loni přiblížil k číslu devět set tisíc. Nejvíce obdivovanou památkou je impozantní královský palác Ambavilas. Původní byl ze 14. století. Byl ale několikrát poničený, definitivně v roce 1897, kdy lehl popelem. Současný královský palác, postavený v tzv. indo saracénském stylu, je dílem britského architekta Henryho Irvina. Jeho stavba byla ukončena v roce 1912 a náklady na ni dosáhly 4,2 mil. rupií. Po vyhlášení nezávislosti Indie byl majetek mahárádžů zkonfiskován, ale později jim byl částečně navrácen k užívání. Zadní část paláce je díky tomu stále sídlem bývalé královské rodiny. V hlavní části paláce, otevřené veřejnosti, je Královské muzeum. Před vstupem si návštěvníci musí zout boty, následuje několik bezpečnostních kontrol a mohou obdivovat díla umělců ze všech koutů světa. Skleněné vitráže, broušená zrcadla, z jednoho kusu dřeva vyřezávané dveře. Na dekorace byla

kromě mramoru použitá i slonovina. Honosnou zahradu si ročně prohlédne víc než 6 milionů návštěvníků. Především o víkendech, kdy Královský palác osvětluje téměř sto tisíc barevných žárovek, zdůrazňujících jeho majestátnost.

Velkým zážitkem byl i pobyt pětice cestovatelů z Hradce Králové v klášteře Dcer svatého Františka Saleského na okraji Mysore. Konvent tam slouží od roku 2005. Světlý, moderní, s prostorným rajským dvorem uprostřed. Kaple, do které velkými okny dopadají sluneční paprsky a při ranní bohoslužbě doléhají zvuky zvířat z malého hospodářství. Když při slovech Beránku Boží zazněla zpod otevřeného okna odpověď, jen stěží šlo zachovat vážnost chvíle. Vzorně upravená klášterní zahrada plná květin, zeleniny a ovocných stromů. Kdo by odolal čerstvé papáje, tvarem připomínající tykev. Mimochodem, roste velice rychle, takže už půl roku vyroste ze semínka strom dosahující výšky kolem 2 metrů. A plodit začíná třetím rokem.

Jeden z výletů vedl z kláštera františkánek do továrny na zpracování santalového dřeva. Výroba světoznámého mýdla z něj začala před sto lety v Bangaloru. V Mysore se destiluje santalový olej, který je hlavní složkou při výrobě mýdla v červenozelených krabičkách s vyobrazením Sharabha. Mytologický tvor, který má tělo lva a hlavu slona, byl prý zvolen jako logo společnosti pro svoji moudrost, odvahu a sílu. Není bez zajímavosti, že

motivací k založení výroby mýdla s typickou vůní byly nadměrné zásoby santalového dřeva. V době první světové války ho nebylo možné vyvážet do Evropy, která byla tradičním odbytištěm. Je ironií osudu, že v současnosti Karnátaka čelí opačnému problému. Santalového dřeva začíná být citelný nedostatek. Přestože je jeho těžba kontrolována státem, neustále ubývá, a jeho cena roste.

77 Bangalore se někdy také říká indický Vatikán. To pro více než 150 církví, řádů a kongregací, které tam působí.

Santalové dřevo je nejen v Indii považované za symbol životní síly. Věří se, že jeho vůně zahání zlé duchy, že dokáže očistit člověka od všech hříchů. Doporučuje se při meditacích a duševních cvičeních. Vůně santalového dřeva, sladká a omamná, je spojená s vyjádřením úcty. V hinduistických tradicích nesmí chybět při žádném obřadu či modlitbě. Samotné santalové dřevo se používá při pohřebních obřadech.

Zcela mimořádným zážitkem byla návštěva Ranganathittu Bird Sanctuary, největší ptačí rezervace v Karnátace. Tvoří ji šest ostrůvků na řece Kaveri.

Ostrovy jsou od roku 1940 chráněnou oblastí ve správě státu. Jejich břehy jsou zarostlé rákosy, samotné ostrovy listnatými stromy. V jejich korunách hnízdí různé druhy čápů, např. zejzob asijský. Kulpíci s dlouhým zobákem ve tvaru lžice, ibisi, volavky a obrovská hejna kormoránů. Ti se ze svých útočišť zvedají hned, jak loďka s turisty vypluje mezi ostrůvky. V zimních měsících, od poloviny prosince, míří do unikátního přírodního hnízdiště údajně až 40 tisíc ptáků. Někteří ze Sibiře nebo Latinské Ameriky, jiní ze severní Indie. Ani v sebevětším horku se ovšem nedoporučuje spustit ruce k hladině. Ranganathittu si za svůj domov vybrali nejen ptáci, ale také poměrně velký počet krokodýlů bahenních. Polehávají v rákosí na březích ostrůvků a mírumilovně vypadají opravdu jenom z uctivé vzdálenosti.

Bylo toho ještě mnohem víc, co tým Adopce na dálku® Diecézní katolické charity Hradec Králové při listopadové cestě do jižní Indie zaujalo. Cestování po venkovských silnicích, na nichž se dvě auta stěží vyhnou. Jízda nočním vlakem z Bangaloru do více než 500 km vzdálené „druhé“ metropole státu Karnátaka města Belgaum. Plantáže cukrové třtiny, pole s bavlnou, banánovníky a palmy. Lahodná chuť čerstvého kokosového mléka, indická kuchyně a s ní spojená mimořádná pohostinnost. Ale o tom třeba zase někdy přistě.

Marianum, sanatorium v Janských Lázních

Rozvoj lázeňství a lékařství v 19. století neminul ani katolickou církev. Dostupnost **lázeňské a lékařské péče pro kněze** nebyla tehdy samozřejmostí, spíše právě naopak. Přínos těchto služeb si uvědomovali i biskupové, neboť pobyt v lázních poskytoval duchovním čas na odpočinek a léčbu. To pochopitelně znamenalo i spokojenější službu farníkům ve farnostech.

Královéhradecká diecéze si zaplatila místa pro své kněze v Domě Sv. Josefa v Karlových Varech, ale tyto prostory naprosto nedostačovaly požadavkům ze strany kněží, vždyť jich bylo téměř tisíc, a to včetně těch nemocných či na odpočinku. Právě nedostupnost lázeňské a lékařské péče pro kněze dala vzniknout myšlence zřízení vlastního kněžského sanatoria přímo v diecézi.

Mecenáš sanatoria

Janské Lázně neboli Johannisbad je nejstarší lázeňské místo v Královéhradecké diecézi a o zdejších léčivých pramenech se vědělo již od 18. století. Další lázeňská města v diecézi byla teprve buď před rozvojem, anebo léčivé prameny ještě ani nebyly objeveny. Nicméně tím největším důvodem proč zrovna Janské Lázně byli dobrodinci. Janské Lázně náležely do panství Vlčice, které vlastnil pan Hugo Wihard s manželkou. Pan Wihard pro účely kněžského sanatoria daroval stavební pozemek v sousedství zdejšího kostela sv. Jana Křtitele. Kromě darování stavebního pozemku hodlali stavbu sanatoria podporovat též hmotně darováním stavebního materiálu.

V březnu roku 1902 biskup Eduard Jan Nepomucký Brynych v oběžníku oznámil duchovenstvu, že v Janských Lázních hodlá zřídit sanatorium pro churavé

kněze. V oběžníku se zmiňuje o existenci stavebního fondu. Od záměru k realizaci tak velkého projektu bývá většinou poměrně daleko, zvlášť když projekt přijde o své vedení. V listopadu 1902, kdy nečekaně zemřel biskup Brynych ve věku 56 let, mohl celý projekt zaniknout. První nabídka trutnovského stavitele totiž výrazně převýšila finanční možnosti, a to více než dvojnásobně. Dalším problémem, který se musel řešit, bylo to, že nabídka stavební parcely a podpora manželů Wihardových pravděpodobně byla časově omezena. Konkrétní okolnosti v tomto případě však nejsou zcela zřejmé. Další

zajímavostí je to, že vlastní rozhodnutí neudělal nově jmenovaný biskup Josef Doubrava, ale jeho úředníci, biskupská konzistoř. Příčinou tohoto bylo financování stavby sanatoria, kdy náklady měly být hrazeny z konzistorních prostředků a ne z prostředků biskupa.

Konzistoř tvořilo celkem deset vysokých církevních hodnostářů – úředníků, z většiny kanovníků katedrální kapituly, z menšiny pak úředníci biskupství a zároveň profesori semináře, a to v poměru 7 ku 3. V říjnu roku 1903 na svém zasedání tak rozhodovali, zda se sanatorium

(Marianum v Janských Lázních na dobové pohlednici (soukromý archiv Romana Reila)

bude stavět. Nebylo to snadné rozhodnutí. Stále probíhaly dokončovací práce na katolickém spolkovém domě Adalbertinum v Hradci Králové. Přesto byl v září 1903 opětně poptán trutnovský stavitel Jan Blažek, protože využití místních lidí na stavbu bylo podmínkou pana Hugona Wiharda. Jan Blažek původní návrh na výzvu konzistoře značně upravil a výslednou cenu výrazně snížil. Nově navržený rozpočet jako odpovídající ohodnotil hradecký stavitel Robert Schmidt, který pro biskupství vykonával funkci nezávislého konzultanta.

Přispěli dobrodinci i ostatní diecéze

Aby bylo rozhodnutí opravdu uvážené, bylo pro konzistoriální rady připraveno nastínění finančního zajištění. Stavba byla stavitelem Blažkem rozpočtena na 44 216 korun, posudek oponenta doporučoval jednat o 5% slevě s ohledem na dobročinný účel budovy. Biskupství tehdy disponovalo 16 tisíci korun na účtu v bance a 20 tisíci korun v podobě dluhopisů, z toho 14 tisíc byla pozůstalost po prelátu Filipovi. Dále byla přislíbena podpora od zemské vlády v Praze ve výši 2 tisíce korun a také další dary od dobrodinců. Největším z dalších příspěvků bylo 1000 korun od hraběte Lichtensteina, 400 korun od Thurn-Taxisů, 200 korun od hraběnky von Trautmannsdorf a 200 korun od Auerspergů, 400 korun přispěla paní Barbora Profousová z Křížlic a probíhala sbírka z mešních intencí mezi duchovními. Další podpora měla podobu hmotnou, a to 20 tisíc cihel od paní Wihardové, stavební dřevo od pana Wiharda a stavební prkna od hraběnky Czernin-Morzinové z Maršova.

Důležité je zmínit, že finančně přispěly i ostatní diecéze, které si tak zajistily pokoj v sanatoriu pro kněze své diecéze. Každá tak na stavbu přispěla ve výši 2000 korun. Samotné hlasování konzistoriálních radů pak dopadlo takto: 5 hlasů pro, 2 hlasy pro, ale s výhradami, 2 se zdrželi hlasování a jedno vyjádření zcela chybí. Výhrady se pak týkaly finančních nákladů na stavbu, neboť prakticky minimum rozpočtů bývalo a i dnes bývá dodrženo,

a další výhrady se týkaly dokončení prací na již zmíněném Adalbertinu.

Hlasování radů dopadlo kladně a výstavba sanatoria mohla začít uložením základního kamenu. Konzistoř jmenovala svůj stavební dozor v podobě dvou osob. P. Josef Polák, farář v Javorníku, posílal informace o postupu stavebních prací a technický dozor pak obstarával pan Wenzel Thamm, stavitel z Maršova. Byla sepsána smlouva mezi biskupstvím a stavitelem Blažkem, který přistoupil na 5% celkovou slevu, jak navrhoval hradecký stavitel Schmidt. Připravené stavební plány pak byly schváleny purkmistrovským úřadem v Janských Lázních. Dle požadavku úřadu byla zvětšena odpadní jímka, protože pan Wihard nepovolil vést přepad z jímky do Rudolfovskeho potoka a bylo doporučeno zavést vodovod. Dále si obecní úřad vymínil získat pruh pozemku na přístupovou cestu. Po těchto úpravách mohla stavba začít.

77 V roce 1903 biskupská konzistoř rozhodovala, zda se sanatorium bude stavět. Nebylo to snadné rozhodnutí. Stále ještě probíhaly dokončovací práce na katolickém spolkovém domě Adalbertinum v Hradci Králové.

První přípravné práce začaly okamžitě po podepsání smlouvy a udělení stavebního povolení. Již v říjnu 1903 nechal pan Wihard vykácet stavební parcelu, započalo se kopání základů. Od listopadu do ledna 1904, kdy bylo provedeno zaměření sanatoria. V březnu 1904 se začalo stavět a již koncem května hlásí farář Polák, že hrubá stavba sanatoria je prakticky hotova. P. Polák se v dopise zmiňuje, že místo přírodní břidlice by mohl být využit jako střešní krytina moderní azbest z důvodu delší trvanlivosti. V červnu dozor píše, že je již hotova věž na jižní straně včetně

dřevěného riglování a probíhají klempířské práce. V dalším dopise z konce června píše farář z Javorníku, že práce na sanatoriu řádně postupují, střecha bude pokryta azbestovou břidlicí, která je navíc levnější než břidlice anglická. Dále se P. Polák zmiňuje o tom, že je vhodné uvažovat o izolaci podlah proti vlhkosti. Kvůli izolaci podlah byl požádán o vyjádření hradecký stavitel Schmidt, který návrh svého kolegy Blažka podpořil, aby podlahy sanatoria byly izolovány. Izolace měla být provedena tehdy moderním způsobem, kdy byly na plochu položené cihly zalaty betonem, a ten pak potřen asfaltovým nátěrem.

Prkna od hraběnky

Další zprávu konzistoř o stavebních pracích obdržela 29. července a stavební dozor chválí stavitele Blažka, že práce pokročily, ale jsou prozatím zastaveny až do uhrazení splátky ze strany konzistoře. Celá stavba byla totiž hrazena postupně ve splátkách dle odvedených prací. Ty vždy stavitel poslal v detailně vedeném dílčím účtu, aby bylo jasné, co bylo uděláno. P. Polák dále chválí dobře vyschlé stavební trámy a také kvalitu prken, které darovala hraběnka Morzin-Czerninová z Maršova. Stavební dozor též hlásí, že celá budova sanatoria je již hotova a má svůj definitivní vzhled. Lešení byla uklizena a stavební materiál je řádně uložený a zakrytý. Předložený dílčí účet byl ze strany konzistoře potvrzen a řádně uhrazen a práce mohly pokračovat zakrytím stropů.

O postupu prací v dalších třech měsících bohužel není žádné zprávy a nové informace se nacházejí až v dopisech z listopadu 1904. P. Polák do Hradce hlásí, že budova je řádně osazena dveřmi a dvojitými okny a podlahy se budou pokládat až na jaře, aby vše řádně vyschnulo. Pro zlepšení cirkulace vzduchu byla navíc v horních patrech vždy vysazena polovina oken. Jako problém, který vyvstal, se však ukázala přístupová cesta. Tu totiž nechtěla žádná ze stran vykopat na své náklady. Purkmistrovský úřad si přál všechnu vykopanou hlínu převezt na místo, kde bude postavena nová lázeňská kolonáda. Zde se biskupství opět obrátilo na Roberta Schmidta, který se

◀ Marianum v Janských Lázních na dobové pohlednici (soukromý archiv Romana Reila)

jednoznačně vyslovil, aby náklady na vykopání cesty a zavedení vodovodu nesla obec a ne konzistoř. Dále potvrdil, že se podlahy v sanatoriu mají řádně izolovat proti vlhkosti. Navíc doporučil, že se má na zahradě vykopat studna s pumpou na užitkovou vodu, neboť voda z vodovodu je pro účely splachování záchodků drahá. Na základě tohoto posudku konzistoř požádala purkmistrovský úřad, aby náklady na cestu nesla obec, neboť právě ona chce využít odkopanou hlínu a účel budovy je zcela dobročinný. Problém s přístupovou cestou se nakonec podařilo vyřešit až v roce 1906, kdy se na základě návrhu konzistoře obě strany dohodly na společném podílu.

Rok 1905 je na zprávy ohledně stavebního postupu na sanatoriu chudý, dle účetních dokladů lze usuzovat, že řádně probíhaly vnitřní úpravy. Instalátorské práce provedl Josef Zinecker ze Svobody na Úpou. Zavedení vodovodu a další instalátorské práce si mistr ohodnotil na 1226 korun, ale s ohledem na dobročinný účel stavby a díky přímluvě stavitele Schmidta, slevil 5 %. Ve výši 1476 korun vystavil účet za nábytek, koberce a další příslušenství pan Clemens Kuhn, dekorátér a tapetář v Janských Lázních. I ten ze svého účtu biskupství slevil přibližně 10 %.

Celá stavba sanatoria byla kolaudována již mnohokrátě zmíněným stavitelem

Robertem Schmidtem z Hradce Králové v listopadu 1905, kdy jediným nedostatkem bylo to, že na několika místech střechou drobně zatékalo. Celkový účet však stavitel Schmidt shledal jako přiměřený a odpovídající. Důležité je připomenout, že plánovaný rozpočet z října 1903 byl dodržen i přes pochybnosti jednoho z konzistorních radů. Jako nepřijatelný však byl označen požadavek Jana Blažka na úroky z dluhopisů ve výši 10 % celé stavby. Robert Schmidt ve svém dopise z ledna 1906 dále doporučuje odměnit technického dozorce Wenzela Thamma ve výši 1 % z celkové ceny stavby. Celkově lze shrnout, že sanatorium bylo postaveno během 2 let, cena dosáhla téměř 44 tisíc korun, další přibližně 2 tisíce byly náklady za vícepráce mimo rozpočet stavitele Blažka, dalších 400 korun jako podíl na úpravě cesty a nakonec též odměny za stavebně-technický dozor odhadem 800 korun.

Jak vznikl název

Kde se však vzal název Marianum? Zřejmě se jedná o vklad biskupa Josefa Doubravy. Název Marianum se poprvé objevuje až v žádosti z roku 1905 k ministerstvu kultu a vyučování ve Vídni, aby budovu ozdobila socha rodičky Boží z dílny Císařsko-královské odborné školy sochařské a kamenické v Hořicích. Tuto žádost ministerstvo schválilo a nařídilo

zmíněné škole sochu gratis vytvořit. Když se na jaře roku 1908 pan biskup dotazoval, kdy bude socha hotova, byl pozván na kontrolu a zároveň mu bylo ředitelem s omluvou sděleno, že se již dokončuje druhý exemplář, ten první totiž nešťastnou náhodou spadl a zcela se rozbil. Dokončovací práce přece jen nabraly zpoždění a socha byla dodána až v červnu roku 1909.

Oblíbené lázně biskupa Mořice Píchy

Marianum bylo od svého otevření až do konce 40. let 20. století formálně řízeno přímo biskupskou konzistoří, která v rámci konkursů vybírala správce. Samotní duchovní si o pobyt v sanatoriu písemně žádali právě konzistoř. Duchovní z jiných diecézí podávali žádost na svoji konzistoř, a ta přidala své doporučení a vše pak zaslala do Hradce Králové. Zájem o pobyt v Janských Lázních byl poměrně velký, neboť pobyt v sanatoriu byl pro kněze za poloviční cenu oproti jiným místním lázeňským domům. Ze známých osobností si pobyt v Marianu oblíbil zejména tehdejší kanovník metropolitní kapituly a pozdější královéhradecký biskup, prelát Mořic Pícha. Do Janských Lázních jezdil čerpat energii, neboť několik let objížděl celé Československo. Byl totiž členem komise k Modu Vivendi, což byla dohoda mezi Československem a Svatým Stolicem. Mořic Pícha se osobně podílel na úpravě hranic farností, tak aby odpovídaly hranicím státu. Nejčastějšími hosty v Marianu ale byli zejména duchovní na odpočinku a přes léto profesori diecézního bohosloveckého semináře.

Počátkem 50. let převzala starost o Marianum Charita a budova pak sloužila jako zotavovna, a to až do roku 1990, kdy se vrátila do majetku biskupství. Charita se ale o sanatorium starala až do roku 1998 ve formě pronájmu. V roce 1998 se biskupství i přes několik nabídek na pronájem rozhodlo, že bude Marianum provozovat vlastními silami, ale musí proběhnout vnější i vnitřní rekonstrukce.

Světové setkání rodin 2018

Zájezd do Dublinu na Světové setkání rodin s papežem Františkem 21.–26. srpna 2018

Cestovní kancelář Miklas Tour pořádá ve dnech 21.–26. 8. 2018 zájezd na Světového setkání rodin s papežem v Dublinu. Ubytování pro účastníky bude zajištěno v hostelu poblíž obou katedrál. Ceny za 4, 8, 14lůžkové pokoje se snídaní se pohybují v cenovém rozmezí 20–35 €/os., noc. Nyní je přihlášeno 4–5 rodin a cestovní kancelář by ráda doplnila kapacitu na 50 lidí. Cena zpáteční letenky cca 5500 Kč. Odlet je plánován během úterý 21. srpna 2018, středa–čtvrtek fakultativní výlety (60 € za dopravu), pátek účast na kongresu (se simultánním překladem). Doprava z letiště a zpět 20 €/osobu. Registrační poplatek je 38 €. Zájemci, hlaste se obratem – brzké přihlášení snižuje cenu dopravy. Další informace na miklastour@miklastour.cz

Papež František zve rodiny celého světa na setkání do Irska, které proběhne v Dublinu od 21.–26. srpna 2018. První část setkání od středy 22. do pátku 24. srpna tvoří teologicko-pastorační kongres,

poté následuje v sobotu v podvečer setkání pro rodiny pojaté jako slavnostní koncert a setkání vyvrcholí pontifikální mší svatou v neděli dopoledne.

Podrobnosti o Světovém setkání rodin jsou k dispozici níže a jsou překládány z oficiální stránky světového setkání www.worldmeeting2018.ie.

Jak se dostat do Dublinu na Světové setkání rodin 2018 ?

Cestovní kancelář Miklastour bude pořádá na Setkání letecký zájezd. Zájemcům nabízí program ve dnech 21.–24. srpna formou fakultativních výletů po Irsku, poté účast na sobotním a nedělním programu světového setkání. Předběžná cena zpáteční letenky je 7000, při dostatečném počtu účastníků nad 18 let bude cena letenky pro děti se slevou (cena nezahrnuje ubytování, stravu, MHD, apod.). Pro účastníky z Česka hledá

Miklastour co nejlevnější a nejvhodnější společné ubytování a další slevy v rámci oficiálního programu. Pro ty, kteří jsou rozhodnutí, že na setkání pojedou, **hlaste se, prosím, obratem** na miklastour@miklastour.cz. Cestovní kancelář Miklastour nabízí také dalším zájemcům pomoc při registraci na teologicko-pastorační kongres, nebo při zajištění individuální letenky a ubytování.

Oficiální modlitba pro Světové setkání rodin 2018

Bože, náš Otče,
jsme bratři a sestry v Ježíši,
tvém Synu,
jedna rodina v Duchu tvé lásky.

Naplň nás radostí z lásky.

Učiň nás trpělivými a laskavými,
mírnými a velkorysími,
vstřícnými k potřebným.
Pomoz nám žít podle tvého vzoru
v pokoji a shovívavosti.

Opatruj všechny rodiny svou
milující péčí,
zejména ty, za něž se nyní modlíme:

*(V pauze vzpomeneme jménem
na rodinné příslušníky a další lidi.)*

Rozmnož naši víru,
posilni naši naději
a zachovej nás v bezpečí své lásky.
Učiň nás vždy vděčnými
za dar života, který sdílíme.
O to prosíme skrze Krista
našeho Pána.

Amen.

Vzpomínková zahrada

Pietní místo pro rodiče, kteří přišli o miminko, potřebuje i vaši podporu

Mnoho rodičů v České republice, kteří přišli o své miminko, nemají svoje dítě pohřbené. Je to výsledek legislativy, která lidskou totožnost přiznávala až po 24. týdnu těhotenství, a to ještě pouze dětem, které se narodily živé. Právo na vydání menšího miminka či zemřelého před porodem tak rodina neměla, a pokud se nenašel osvědčený zdravotník, který zavřel oči před legislativou a v rámci lidskosti tělíčko dítěte rodině vydal, nebylo cesty, jak se domoci vydání miminka a uspořádání pohřbu. Většina těchto dětí prošla pitevnou a byla spálena s dalším anatomicko-patologickým odpadem v nemocniční spalovně.

Bolest rodiny, která přišla o miminko je nezměrná. Bezmocnost, kterou rodiny pociťovaly v souvislosti se zacházením s těly jejich dětí, ještě umocňovala už tak traumatizující situaci. Zpracovat ztrátu milovaného dítěte se tak stávalo úkolem na celý život. Zejména ženy, které byly přímo účastny tohoto zacházení s jejich mrtvým miminkem, často hovoří o tom, že stále mají před očima, co se tehdy odehrávalo.

- „*Sestra moje dítě vzala, stáhnula ho do plíny, zatočila ji a odnesla ho v jedné ruce, jako kdyby to byl králik. Nemůžu na to zapomenout.*“
- „*Potratila jsem dvojčátka ve 22. týdnu. Doktor ty děti prostě vzal a vyhodil. Bylo to už před deseti lety, ale stále to je jako včera. Nemohli jsme se s nimi ani rozloučit.*“

Díky iniciativě sdružení Tobit, které se zasazuje o pietní zacházení s lidským tělem od samého počátku, proběhla novelizace zákona o pohřebnictví. Dnes již není toto zacházení zákonem podporované.

Rodiče mají právo na rozloučení se s dítětem, na vydání jeho těla a uspořádání pohřbu od samého počátku. Bohu díky za to.

Myšlenka na vytvoření vzpomínkové zahrady vznikla v souvislosti s mnoha rodiči, kteří si z minulosti s sebou nesou bolestnou ztrátu dítěte a nemají za ním kam jít, neboť neměli možnost ho pohřbít.

Perinatální hospic Dítě v srdci rozhodl o vytvoření pietního místa pro všechny tyto rodiny.

Nevyužitá farní zahrada v Kostelci nad Orlicí k tomu přímo láká. Je ve svahu, zpevněná dvěma kamennými zídkami. Lze na ni vstoupit přímo z farní kaple nebo přes farní dvůr. Je ve značně zchátralém stavu a její rekonstrukce bude představovat velké náklady i úsilí. Přesto, že je téměř v centru města, skýtá dostatek soukromí. Dítě v srdci má zde na faře svou kontaktní místnost a plánuje rekonstrukci přilehlého farního domečku. Takto vytvořené zázemí má sloužit nejen pro tým Dítě v srdci, ale také jako místo setkávání rodin po ztrátě miminka, místo, kde bude probíhat školení dul a zdravotnického personálu.

Na farní zahradě by pak mělo vzniknout pietní místo, kam mohou rodiče přijít za svými dětmi, stejně jako kdyby šli na hřbitov. Místo, kde můžete položit květiny, zapálit svíčku. Posedět na lavičce.

Kamenné zídky, které je třeba kompletně opravit, dávají možnost zde na jednotlivé kameny vytesat jména dětí, datum jejich narození/datum úmrtí – pokud se liší. Přiznání identity jejich dítěti má pro rodiče velký význam. Je důležitým krokem na cestě ke smíření se se ztrátou a zahojení rány.

Pokud byste tento projekt chtěli jakkoli podpořit, budeme rádi. Potřebujeme statika, aby zhodnotil stav svahu a kamenných zídek, potřebujeme zahradního architekta, kámen na nové zídky, květiny a stromky na osázení zahrady, lavičky a zábradlí. Také můžete projekt podpořit finančně či přímo fyzicky. Bude zde spousta těžké práce, ze začátku především pro muže. Chtěli bychom, aby se zde při této příležitosti mohli potkávat lidé, kteří o své miminko přišli. Stejně trápení a společná práce totiž nejen sblíží, ale také uzdravují bolavé srdce.

Alena Peremská)

Perinatální hospic Dítě v srdci, z.s.

číslo účtu vedeného u ČSOB, a.s.:

268 275 371/0300

Jako variabilní symbol prosím
uvádějte své telefonní číslo.

Do poznámky napište:

Vzpomínková zahrada. Děkuje.

tel. 731 188 116 www.ditevsrdci.cz

Za pět minut vyřízeno

Cesta do dluhové pasti může být snadná

Úpadek, platební neschopnost, dluh, exekuce... slova, která v běžném člověku vyvolávají obavu, i když řada z nás se domnívá, že se nám nic podobného stát nemůže. Jsme přece rozumní a známe své možnosti. Ovšem cesta do sítě dluhů a obtížných splátek je relativně jednoduchá a „schůdná“ téměř pro každého z nás. Právě vysoká četnost nabídek na takzvané nebankovní úvěry spojená s rychlým vyřízením za několik minut nebezpečí výrazně navyšuje.

Vánoce, Vánoce odešly

Vánoční svátky jsou z pohledu půjček skutečně rizikovým obdobím. Podle nejnovějších dat společnosti KRUK Česká a Slovenská republika, která se specializuje na správu pohledávek a pomáhá lidem zbavit se dluhů, se v souvislosti s nákupem dáreků a jiných „nezbytností“ zadlužuje 15 % obyvatel. Nejčastěji jsou to tzv. spotřebitelské úvěry, a to v řádu několika tisíc až desítek tisíc korun.

Touto nepříjemnou zkušeností si prochází i třicátnice Jana, která si před dvěma lety půjčila na vánoční dárky dvanáct tisíc korun. „*Nechala jsem se zlákat reklamami na krásné Vánoce, hlavně skvělé dárky pro děti. Byla jsem tehdy zaměstnaná, splácet ‚jen‘ tisíc korun měsíčně, navíc s odkladem splácení za tři měsíce, mi přišlo naprosto bez problémů. Ovšem po Vánocích jsem o práci přišla, pořádně ji nemám dodnes, a splácet jsem prostě nezačala včas. Nikdo mě nekontaktoval, ani mě nenapadlo, že by mohl nastat nějaký problém. Ale chyba. Když jsem poslala první splátku asi za 4 měsíce, napsali mi, že děkují, ale vzhledem ke zpoždění mi naskočil úrok téměř třicet procent plus náklady za správu půjčky a podobně, která se tak rázem vyšplhala téměř na třicet tisíc korun,*

a dluh narůstá každou splátkou, již přesně nesplátím k určitému datu, pokud ten měsíc nevyjdu s penězi. Hrůza,“ vypráví se slzami v očích Jana.

Magické RPSN

...čili roční procentní sazba nákladů, v sobě často s úspěchem skrývá řadu dalších poměrně vysokých poplatků a utajenou manipulaci s klientem. Někdy ji doprovází právě ono zmiňované odložení splátek, což je opravdu velký chyták. Již více než rok platí novela zákona o spotřebitelském úvěru, ovšem nejvyšší možná úroková sazba není v českém zákonodárství stanovena, přestože se o tom uvažuje, a i když zakazuje tzv. lichvu, není určena její přesná hranice.

Chudoba nad poměry

Rychlé, většinou nebankovní půjčky, s sebou nesou kopec problémů. Kromě jednoduchého vyřízení, často online, kdy stačí číslo účtu, občanského průkazu a telefon, nabízejí půjčku i bez prověření. A většina klientů takových společností jsou lidé ve své podstatě velmi chudí. Půjčují si lidově řečeno na lepší život, než si ve své situaci mohou dovolit, neumějí se svou chudobou nakládat. Jejich výdaje překračují příjmy, přesto jsou ochotni si znovu půjčit, aby si mohli koupit třeba nový telefon nebo tablet. „*Často slyšíme, že se tito dlužníci, kteří žijí v pronajatém bytě nebo na ubytovně, hájí slovy ‚nic nemám, nic mi nemohou vzít‘, ale to tak není. Přicházejí exekuce na plat, ale i na některé sociální dávky, pokud jsou bez příjmu, navíc dluhy se i dědí,*“ vysvětluje Hana Francová, odbornice na sociální politiku působící na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a dodává, že skupinou nejsilněji ohroženou dluhovou pastí jsou

dnes zřejmě právě dlouhodobě nezaměstnaní.

Co je v domě, není pro mě

Ale nejsou to jenom spotřebitelské úvěry nebo nebankovní půjčky. I půjčka v prověřeném a solidním bankovním ústavu se může stát neskutečnou přítěží. „*Syn se dostal s podnikáním do potíží, má exekuce,*“ vypráví Zdeněk, který už překročil hranici seniorského věku, „*prosil mě, abych si vzal půjčku, normálně v bance, že ji bude splácet za mě. Potřeboval peníze nutně, dokonce mi nabídl jakousi smlouvu, ve které se zavazoval ke splácení. Půjčku však splácet nezačal. V bance mi poradili, ať to dám k soudu, ale přece neudám vlastní dítě. Tak splácím, ale nevím, jestli to vůbec do smrti stihnu všechno zaplatit,*“ dodává Zdeněk.

Zadlužení seniorů je častější, než bychom asi čekali. Navíc je komplikuje stud na svoji ‚hloupost‘, zamlžování pravdy o skutečném stavu věcí, odkládání řešení. Stává se, že i za relativně malou částku v řádech desítek tisíc se upíšou k ručení bytem nebo domem, o který následně přijdou.

V zásadě platí, že pokud si člověk uvědomí, že není schopen splácet, ihned musí situaci začít řešit. Téměř v každém městě jsou dnes dluhové poradny, občanské poradny, či poradny při finanční tísní, kde s ochotou poradí i s rodinným rozpočtem. Podobnou pomoc je možné nalézt na internetu. Obecně vždy platí zásada: Pokud si už půjčit zkrátka musíte, pak raději v bance, a to jen po řádném přečtení smlouvy, kterou si můžete v klidu vzít domů, prostudovat, nebo nechat přečíst v poradně a zjistit, zda jsou podmínky pro vás bezpečné, splácení schůdné, a pak teprve podepsat.

Rozdělení sbírky na církevní školy

Škola	Žádost	Účel	Přiděleno
MŠ sv. Jakuba v Kutné Hoře	55 000	Vybavení výdejny obědů a šatny pro personál, logoped. pomůcky	39 367
Biskupské gymnázium Bohuslava Balbína a ZŠ a MŠ Jana Pavla II. v Hradci Králové	200 000	Obnova počítačové učebny (nákup počítačů)	145 242
Gymnázium Suverénního řádu maltézských rytířů ve Skutčích	258 000	Fotokout v učebně výtvarné výchovy, seznamovací kurz pro nové žáky, navýšení kapacity učebny výpočetní techniky, navýšení kapacity jazykové učebny, odborná praxe pro žáky oboru bezpečnostně právní činnost (Kurz přežití), vybudování meditační místnosti, ozvučení tříd, revitalizace prostor školního klubu	94 045
Círevní gymnázium v Kutné Hoře	300 000	Spolufinancování projektu IROP v celkové hodnotě 4 mil. Kč – moderní učebny v barokním klášteře	325 301
Salesiánský domov mladých v Hradci Králové	50 000	Obnova nábytku, spotřebičů, matrací	40 972
Církevní ZŠ Borohrádek	Příspěvek 419 333 Kč na nákup nového školního mikrobusu (realizace na jaře 2018)		

V září 2017 proběhla ve všech kostelích naší diecéze každoroční sbírka na církevní školy. Celková vybraná částka letos činila 850 000 Kč, což je o téměř 40 000 Kč více než vloni. Jménem ředitelů našich škol a školských zařízení všem dárcům srdečně děkujeme a velmi si této pomoci vážíme. Biskupství královéhradecké k výnosu z letošní sbírky přidá ještě 214 260 Kč z fondu církevního školství. Celková výše příspěvků, které letos poputují přímo do škol, tak činí 1 064 260 Kč. V přiložené tabulce se dočtete, jak byly finance mezi školy rozděleny.

P. Karel Moravec, biskupský vikář pro církevní školství

Brandlův obraz se do Holohlav nevrátí

Římskokatolická farnost v Holohlavech nemá nárok na barokní obraz od Petra Brandla visící ve smiřické kapli na Královéhradecku. Okresní soud v Hradci Králové zamítl žalobu farnosti na vydání obrazu a dalšího inventáře nacházejícího se v kapli.

Farnost se v návaznosti na zákon o majetkovém vyrovnání, který má dořešit otázky církevního vlastnictví z doby 1948–1989, obrátila na soud, aby rozhodl, či obraz je – farnosti, státu nebo Města Smiřice. Oltářní obraz byl do roku 1918 vlastnictvím posledního českého krále Karla I. a od roku 1918 vlastnictvím Československého státu. „V roce 1950 stát obraz s kaplí předal farnímu úřadu v Holohlavech a církev financovala opravy kaple, kterou tak i s obrazem zachránila před devastací. Později v roce 1968 – zápisem z jednání

státních orgánů ve věci smlouvy o výpůjčce obrazu, byla farnost uznána za vlastníka. Okresní soud však vyhodnotil listiny o církevním vlastnictví z roku 1968 jako nedostatečné“, řekl k ukončení celé kauzy právník královéhradeckého Biskupství Mgr. Stanislav Hykyš. Soud považoval za nedostatečné rovněž karty evidence vlastníka z let 1964–2002 movitých kulturních památek, protože v nich je uvedena nejenom možnost vlastnictví farnosti, nýbrž i pouhého správcovství a dospěl k závěru, že obraz byl od roku 1918 do roku 1991 vždy v majetku státu. Město Smiřice ho podle soudu nabylo v roce 1991 podle zákona o majetku obcí.

„Na rozdíl od Města Smiřice farnost předložila řadu důkazů ve prospěch jejího vlastnictví z let 1968 a nechala je legitimně posoudit soudem. Naproti tomu Město

Smiřice žádné listiny o jeho vlastnictví k obrazu nemá. Musíme se proto ohradit proti hrubostem v komentářích starosty Smiřic do médií na adresu Církve. Proti rozsudku se holohlavská farnost neodvolala, protože podle komunistického práva, o který se rozsudek opírá, nebylo možné, aby Církev nabyla vlastnictví proti státu vydržením a nedochovalo se jiné listiny z doby před rokem 1968. Nyní však zůstává nevyřešená otázka, jestli je obraz majetkem státu nebo Města Smiřice. Úřad pro zastupování státu však u soudu jednostranně podporoval pouze Město a nezohlednil, že v žalobě jde také o státní vlastnictví. Je však věcí státu, že unikátní obraz, který je národní památkou, hodlá ponechat v komunálním vlastnictví, aby sloužil jako pouhá kulisa místním obřadním a společenským prostorám“, okomentoval dále rozsudek soudu Stanislav Hykyš.

Horská slavnost Tříkrálová ve Špindlerově Mlýně

V sobotu 6. ledna 2018 se uskutečnila v Resortu Sv. Františka u Erlebachovy boudy ve Špindlerově Mlýně již čtvrtá Horská slavnost Tříkrálová. Podruhé se konal lucerničkový průvod doprovázející tři krále jedoucí na koních k Josefově boudě, kde Mons. Tomáš Halík požehnal křídly a následně na nadpraží dveří napsal K+M+B 2018 s vysvětlením, co ve skutečnosti písmena znamenají.

„Kristus tento přibytěk požehnej. KRISTUS+MANSIONEM+BENEDICAT.“ Letos poprvé jsme se zapojili do celonárodní tříkrálové sbírky, která je největší dobrovolnickou akcí u nás, každoročně pořádaná Charitou Česká republika. Výtěžek sbírky je určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí, a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá. Nejméně desetina výnosu sbírky je každoročně určena také na humanitární pomoc do zahraničí.

Máme radost, že se Tříkrálová slavnost stává novou tradicí, jíž se účastní čím dál více lidí. Letos napomohlo určitě i dokonalé počasí, do průvodu se zapojilo kolem stovky poutníků. Program vyvrcholil mší svatou, kterou sloužil otec Tomáš Halík a koncebroval místní děkan otec Jiří Šlégr. V kázání T. Halík vzpomněl mimo jiné na moudrost pastýřů – důležitých zástupců prostých a obyčejných věřících s jejich živou vírou. Naproti tomu pak moudrost mudrců představuje lidi vzdělané. V souvislosti s evangelijním příběhem Svaté rodiny se hovořilo o důležitosti podpory rodin, dětí, lidí na cestě a bez domova.

Katecheze pro rodinu

Drazí přátelé, na centru pro rodinu v Brně sestavili níže uvedený text, který reaguje na přání papeže Františka setkávat se ve farnostech, během přípravy Světového setkání rodin, a mluvit spolu o rodině, lásce a víře. Přijměte jej jako inspiraci pro setkávání manželů.

P. Jan Paseka)

Mluvme o rodině! Budme rodinou! Setkání ve farnostech. Farnost je místem předávání a růstu víry, farnost je kvasem pro obec, město i zemi.

Zastavme se a ... dotkněme se své víry ... dotkněme se lásky. Blíží se Světové setkání rodin s papežem Františkem. Uskuteční se ve dnech 21. – 26. srpna 2018 v irském Dublinu. Už nyní se papež František obrací na farnosti a zve nás k vzájemnému setkávání. Přeje si, abychom se znovu a nově posílili v tom, že rodina je místem předávání víry, naděje, radosti a lásky. **Má dnes rodina ještě smysl? Čím je pro společnost? Co nabízí svým členům? Čím může být křesťanská rodina pro své město?**

Šest setkání ve farnostech

Farní rozhovory pojal do šesti setkání a nazval je „Radost z lásky“. Najdete je na <http://rodiny.cz> pod kolonkou Světové setkání rodin 2018, pod názvem Katecheze pro farnosti. Zahrnují témata: Realita dnešního rodinného života, Křesťanská vize rodiny, Boží sen o lásce, Manželská láska rostoucí ke zralosti, Z Božího milosrdenství není nikdo vyloučen a Evangelium naděje pro naše rodiny.

- **Realita dnešního rodinného života** – co v moderní společnosti rodinnému životu pomáhá, a co ho naopak ztěžuje
- **Křesťanská vize rodiny** – zobrazování rodiny v médiích, křesťanská vize rodiny, osobní ideál rodiny
- **Boží sen o lásce** – lidská touha po lásce, láska zobrazovaná v moderní kultuře; láska podle sv. Pavla
- **Manželská láska rostoucí ke zralosti** – domov jako první církev, vztah manželů jako nejvyšší forma přátelství, sexualita, děti ve vztahu manželů
- **Z Božího milosrdenství není nikdo vyloučen** – zkušenosti z různého rodinného života, péče o členy rodiny, manželé, kteří přestáli krizi; vztahy po rozchodu manželů, homosexuálové, samoživitelé; přípravy na manželství
- **Evangelium naděje pro naše rodiny** – inspirace od starších manželských párů, tipy papeže Františka pro šťastnou rodinu, vlídnost a laskavost jako pohled lásky

Průběh setkání ve farnostech

Na úvod setkání si účastníci promítnou video k danému tématu, diskutují o zkušenostech z vlastní rodiny a poté o realitě rodinného života ve své farnosti, zemi. Seznámí se s myšlenkami papeže Františka z jeho encykliky *Amoris laetitia*. Podnětné myšlenky je možno zaznamenat a zaslat organizátorům Světového setkání rodin jako materiál, který jim během přípravy pomůže naslouchat hlasu lidu. Kontakt: info@worldmeeting2018.ie

„Domov by měl být první církví, kterou děti poznají, ve které si připomínají Boha a kde se jim pomáhá s modlitbou tím, co kolem sebe vidí. ‘Právě v rodině, ‘domácí církvi’, poprvé žijeme své křesťanství, zjišťujeme, co patří ke křesťanskému životu, učíme se, čemu věřit a jaké hodnoty vyznávat, a rosteme v modlitbě“ (Share the Good News,83).

Každý člověk touží po trvalé lásce. Rodina je místem, kde se žije láska.

Šťastné děti. Co k tomu více dodat...? Foto: archiv Azylového domu

10 let Azylového domu pro těhotné ženy v tísní v Hamrech

V prosinci uplynulo 10 let ode dne, kdy byl zahájen provoz Azylového domu pro těhotné ženy v tísní v Hamrech u Hlinska v Čechách, kam přicházejí ženy v tíživé životní situaci, většinou s otázkami typu Zvládnou to tady? Mohu přivést na svět dítě, které čekám? Dokážu se o ně postarat bez jeho táty, úplně sama?

Průměrný věk těchto žen je 28 let a většina z nich sama nezažila harmonické rodiny, ze kterých vyšly. Za deset let v Azylovém domě našlo pomoc a nové výzvy do života 122 matek se 156 dětmi. „Některé maminky potřebují pár týdnů, aby zapracovaly na překážkách své životní cesty, jiné potřebují celý rok, který jim po porodu ještě nabízíme. Důležité je, že mají zázemí a bezpečí pro sebe, svoje miminko, že mohou zažít vědomí vlastní hodnoty - a v tom právě potřebuje každý člověk různě dlouhou dobu. Dobrý pocit sama ze sebe zažívají mnohdy vůbec poprvé v životě“, říká o klientkách sociálního zařízení jeho vedoucí Pavla Glogarová. Asi tak u jedné klientky ročně se podle vedoucí domu stane, že neváží dobře své možnosti a síly a opustí Azylový dům příliš brzy. V životě mimo pak hodnotí věci jinak a zažádá znovu o novou podporu.

„Každý rok k nám přicházejí klientky s jinými obtížemi. Někdy je to více klientek s duševním trápením, jindy ženy, které se potýkají s domácím násilím. Specifická je také skupina matek, které jsou bývalými dětmi z dětských domovů. Spolupráce s těmito skupinkami vyžaduje pokaždé jiný přístup, jiné profesní dovednosti, nové vzdělávání i pro personál. Všední den přináší mnoho výzev a mně se zdá, že z těch drobností se pak teprve vytváří mozaika pomoci“, říká Pavla Glogarová, kterou prý vždy dojde, když ji v kostele zastaví babička a do ruky jí vloží stočenou dvoustovku se slovy – na ty vaše děti. „Prožíváme se spolupracovníky vděčnost, že se smíme podílet na něčem smysluplném a že je nám to dopřáno. Vděčnost patří nejenom Bohu, ale i lidem. To je také smysl našich oslav. Poděkovat, povzbudit se v dobrém, nabrat síly. A pak z toho čerpat pro chvíle, kdy je potřeba zvláště zabrat, zapracovat, někdy i těžce. Rozdýchávat svízele života, emoce a třeba i porodní bolesti klientek.“

Knížní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Elias Vella

Výstup na horu manželství

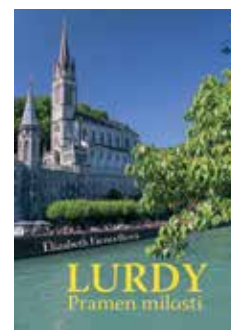

Hora manželství může odstrašovat ty, kdo se bojí výšek a nedokážou ocenit schopnost sebedarování. Je jí však možné zdolat láskou vycházející od Boha, která zve do živého vztahu s ním i s naším partnerem. Brož., 192 s., 249 Kč

Elizabeth Ficocelliová

Lurdy

Pramen milosti

Kniha nabízí bližší seznámení s mariánským zjevením v Lurdech roku 1858, ale i s celým poutním místem v dnešní podobě. Jádrem zůstává duchovní význam Lurd, místa, které zve k obrácení, k radikální obnově vztahu s Bohem a s bližními. 2. vyd., brož., 160 s., 249 Kč

Kurz

Kurz pro dobrovolníky v pastorační péči o nemocné

Biskupství královéhradecké otevírá kurz pro dobrovolníky v pastorační péči o nemocné. A není náhodou, že kurz bude probíhat v hořickém Domácím hospici Duha, neboť jak říká jeho zakladatelka Jana Sieberová: „Musíme celé společnosti připomenout, že stáří, nemoc a smrt patří neoddělitelně k životu člověka a ne lze se před nimi schovat.“

Od února se frekventanti kurzu během sedmi sobot dotknou sociální problematiky, církevního práva, nahlédnou do organizace zdravotnictví, projdou teologickým minimumem a proškolení budou i v oblasti základů krizové intervence a v komunikaci s pacienty v obtížných situacích. Na závěr kurzu, kterým není možné projít bez doporučení duchovního správce své farnosti, obdrží frekventanti osvědčení o absolvování kurzu.

A co tedy bude náplní dobrovolnické činnosti? „Dobrovolník nabízí nemocným lidský zájem vyjádřený osobní návštěvou a přítomností, zpravidla formou rozhovoru, nasloucháním i mlčenlivou přítomností u lůžka, modlitbou, četbou z Bible, zprostředkováním účasti na nemocničních bohoslužbách. Zprostředkovává i kontakt s duchovními všech církví a náboženství registrovaných v České republice. Dobrovolník je ochoten všem bez rozdílu věnovat svůj čas, sdílet jejich radosti, ale i starosti, strach, bolest, osamocení, úzkost. Respektuje svobodu nemocného službu přijmout, ale i odmítnout“, říká k této potřebné činnosti Michal Hrnčiarik, předseda výboru Katolické asociace nemocničních kaplanů v ČR.

Národní týden manželství

Již dvanáctý ročník Národního týdne manželství, největší iniciativy na podporu manželství v ČR, ponese motto „Manželství bez mýtů“. Pokusí se odpovědět na nejvíce omílané mýty o manželství. NTM proběhne již tradičně v týdnu sv. Valentina od 12. – 18. února 2018. Na zahajovací tiskové konferenci opět vystoupí zástupci odborné veřejnosti, politiků, duchovních i dalších osobností, pro které je manželství stále jednou z největších hodnot v životě.

„Manželství je na jedné straně opředené mnoha přehnaně romantickými představami a na druhé straně je terčem cynismu, který vyvěrá ze zranění a zklamání, které přináší každý dlouhodobý vztah. Mnoho lidí vstupuje do manželství s nereálnými představami a očekáváními od svých partnerů, která není v lidských silách naplnit. Jiní lidé se zase děsí dlouhodobého manželského svazku, protože uvěřili mýtům, které zveličují to, co v manželství stojí hodně energie a úsilí, aniž by ale ukázali na krásu a hloubku, které tento nejintimnější vztah přináší. Každé dobré manželství chce mnohem víc než lásku.“, řekl koordinátor NTM Petr Adame.

NTM je skvělou příležitostí, kdy se páry mohou inspirovat, jak ze svého dobrého manželství udělat ještě lepší nebo, pokud je to třeba, obnovit to, co se časem ve vztahu vytratilo. Je iniciativou, která spojuje celou škálu organizací, jednotlivců, odborníků, měst i církví, které již v minulých letech na oslavu manželství a pro jeho podporu zorganizovali stovky akcí po celé České republice.

Více informací je možné nalézt na webových stránkách www.tydenmanzelstvi.cz nebo na Facebooku www.facebook.com/tydenmanzelstvi

Centrum pro rodinu srdečně zve manželské páry všech věkových kategorií a také ty, kteří teprve chtějí pronikat do krás manželské lásky, na přednášku o. Stanislava Tomšíčka a Těni Blažkové

Lze být i po deseti letech manželství zamilovaní?

v budově Nového Adalbertina (Balbínka), Velké náměstí 32, Hradec Králové

15. února 2018 od 18 hodin

Budeme se společně zamýšlet zejména nad těmito otázkami:

Jak na to, aby se nám to podařilo?

Co dělat, když se nám to nedaří?

Biskupství královéhradecké hledá uchazeče na pozici:

vedoucí centra pro rodinu

Náplň práce: Zajišťuje a koordinuje pastorační práci církve pro rodiny v diecézi dle církevních dokumentů římskokatolické církve v souladu s pokyny diecézního biskupa. Spolupracuje s duchovními správci farností při zajišťování a koordinaci vytváření podmínek ke kvalifikované přípravě snoubenců na manželství. Podporuje růst iniciativ spojených s přípravou snoubenců na svátost manželství a na výchovu k odpovědnému rodičovství včetně přípravy a metodického vedení instruktorů. Spoluorganizuje manželská setkání, besedy a přednášky o rodině, o výchově apod. Zaměřuje se na rozvoj poradenské služby pro rodiny. Doškoluje dobrovolné spolupracovníky a animátory. A další aktivity.

Odborné a kvalifikační požadavky: SŠ/VŠ vzdělání humanitního směru, teologické vzdělání výhodou, výhodou jsou absolvované kurzy vztahující se k problematice rodiny. Orientace v církevním prostředí.

O bližší informace požádejte na adrese: personalni@bihk.cz.

☛ Mons. Josef Socha při sázení pamětní lípy v Hradci Králové

Pamětní lípa českého státu

Pamětní lípu při příležitosti 25. výročí obnovy samostatného českého státu vysadili společně 2. ledna v Hradci Králové zástupci statutárního města a dalších místních institucí. Primátor Hradce Králové Zdeněk Fink mimo jiné řekl: „Česká republika nevznikla žádnou revolucí, svržením nebo změnou politického režimu. Vznikla po dohodě se Slovenskem po akcentaci slovenských národních tendencí. Dnešním zasazením lípy srdčité se vracíme k české tradici.“ A Mons. Josef Socha k tomu dodal: „Byl bych rád, aby tato chvíle uvízla trochu hlouběji v našem vědomí, v našich srdcích a aby nám připomínala jednu důležitou skutečnost – vděčnost a odpovědnost za toto město, za region, za celý náš národ.“

☛ Knižní tipy

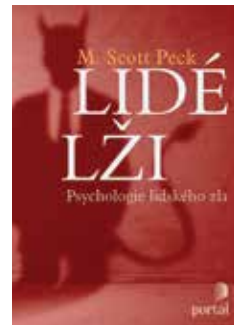
Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

M. Scott Peck

Lidé lži

Psychologie lidského zla

Projevy lidského zla a jeho podstatu zkoumá autor jak z vědeckého, psychologického a psychiatrického hlediska, tak z pohledu široce chápáného křesťanství. Peckův odborný zájem nezůstává jen u analýzy, vede k úvahám o osobní spiritualitě člověka a zdůrazňuje zásadní roli lásky a dobra jak v životě, tak v terapeutické práci. Brož., 288 s., 349 Kč

Alison M. Thompson

Mé dítě má ADHD

Jak s ním přežít

Upřímné a velmi dojemné osobní vyličení zkušeností matky, jejíž dítě má ADHD. Je to informacemi dobře podložený a srozumitelně napsaný průvodce plný praktických tipů pro rodiče i profesionály – zvláště pak učitele. Brož., 128 s., 229 Kč

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Jesper Juul, Peter Høeg a kol.

Trénink empatie u dětí

Cílem knihy prohloubit schopnost empatie, s níž se všechny děti rodí, ale ne každé dítě tuto dovednost rozvine. K tomu autoři předkládají svůj model pěti přirozených kompetencí, jež souvisejí s tělem, dechem, srdcem, kreativitou a vědomím. Významná část knihy se proto věnuje návrhům na cvičení empatie pro pedagogy, terapeuty či rodiče. Brož., 120 s., 229 Kč

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Tim Guénard

V ringu s Bohem

Příběh obrácení slavného boxera

Audio verze stejnojmenného knižního bestselleru. Tim Guénard vypráví o své dramatické cestě za láskou a odpuštěním. V dětství velmi strádal nedostatkem lásky, což v něm vyvolalo nenávisť k celému světu. CD MP3, 299 Kč

Prosincový misijní jarmark v Dolní Dobrouči

Malí misionáři v Papežském misijním díle dětí

Do světového společenství Papežského misijního díla dětí, které pomáhá chudým dětem v misiích a šíří radost evangelia i mezi nevěřící, patří i děti v České republice, které vstoupily do Misijního klubka. Mottem mladých misionářů Děti pomáhají dětem. Misijní klubka vznikají ve školách, při farnostech, scholách, skautských oddílech, ministrantských skupinkách, ale také v rodinách. Děti ze všech národů pod vedením papeže Františka staví MOST: Modlitbou, Obětí, Službou, Tvořivostí. Tento MOST sblíží a propojuje vzájemnou modlitbou a láskou celý svět. Členové Misijního klubka mají dva základní úkoly: denně se pomodlit modlitbu Zdravas Maria za děti celého světa v misiích a týdně šetřit na Misijní bombónek pro chudé děti v misijních zemích. V naší diecézi pracuje přes čtyřicet Misijních klubek, děti se zapojují do tradičních aktivit papežských misií jako je Misijní jarmark®, Misijní koláč®, Misijní štrúdlování®, Pohled pro misie®, ale také šetří na Jeden dárek navíc® pořádají koncerty, hrají divadlo – to

vše s výtěžkem pro misie. Navštěvují také nemocné a staré lidi ve svých farnostech a okolí, zapojují se aktivně při liturgii, do jarmarků tvoří i s celými rodinami. Pořádají adorace pro misie, modlí se misijní růženec a se svými vedoucími poznávají život v misijních zemích. Práce misionářů je opravdu pestrá a hlavně: děti do ní vkládají všechno své nadšení, radost a lásku. Dělají vše s dětskou opravdovostí... Jak říká Matka Tereza: „*Chceme dělat jen malé věci, ale s velkou láskou.*“

6. ledna (slavnost Zjevení Páně), který je ve světě také Světovým misijním dnem dětí, připomenul papež František: „*Zjevení Páně je také Dnem mladých misionářů, který letos zve mladé misionáře upřít pohled na Ježíše, aby se jim stal vzácným vůdcem v jejich úsilí o modlitbu, o přátelství a o sdílení s vrstevníky, kteří jsou v nouzi.*“

Přihlásit se s dětmi do Misijního klubka lze na: www.missio.cz/prihlaska-clena/ nebo případně kontaktujte diecézní ředitelku Papežských misijních děl Mgr. Bronislavu Halbrštátovou, kontaktní e-mail: bronislava.halbrstatova@seznam.cz.

Modlitba za misie

„Modlitba je klíč, který otevírá Boží srdce. Ona jediná dokáže stále znovu přivádět Boha do tohoto našeho světa a stejně tak pouze ona jediná umí stále znovu přivádět člověka a svět k Bohu – jako marnotratného syna ke svému otci, který v plnosti své lásky k synovi nečeká nic jiného, než že jej bude moci znovu obejmout.“ Tato slova papeže Františka nás provázela po celý misijní měsíc říjen, kdy jsme si připomněli víc než jindy slova z Matoušova evangelia: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28, 19-20) Peníze nebo modlitba? Misijní poslání církve lze podporovat jak materiálně prostřednictvím darů, tak duchovně skrze modlitbu. Někdy dát ze svého hmotného nadbytku desátek, který nám nijak nechybí, nemusí být totéž, jako věnovat desátek růžence na dobrý úmysl ve chvíli, kdy padáme únavou... Ale obojí má svůj význam. Bez finančních prostředků nelze nic vybudovat, bez přímluvné modlitby zase může naplnění dobra chvíli trvat. Proto je v pořádku, když každý přispívá tím, co ve své situaci vnímá jako smysluplné.

Občas se nám do Národní kanceláře ozývají dlouhodobí dárci, kteří se najednou ocitli v tíživé finanční situaci a omlouvají se, že již dál nemohou posílat peníze a že je kvůli tomu tíží svědomí. Nemusí. Skutečná pomoc je vždy dobrovolná a nikdy by nám samotným neměla způsobovat problémy. Pokud je vám misijní myšlenka blízká, ale sotva vyjdete se svými příjmy, možná dokážete denně ušetřit pár minut svého volného času, který jste

ochotni misiím věnovat. Buď pravidelnou modlitbou v rámci některé z členských aktivit, jako je například Misijní růže, anebo dobrovolnou výpomocí jako třeba při organizování jarmarku, pečení štrůdlů a koláčů nebo zdobení kostela při misijních bohoslužbách. Rozhodně to nebude mít menší hodnotu, než kdybyste poslali finanční prostředky. Žádná pomoc není malá, stejně jako žádný dar není malý. Vždy záleží na možnostech, protože ty ukazují na míru naší vlastní oběti ve prospěch někoho, kdo je na tom hůř než my.

Adorace pro misie

Modlitební aktivitou Papežských misijních děl pro jednotlivce, společenství, řeholnice a řeholníky, farnosti a jiné zájemce je Adorace pro misie. Jejím cílem je setkat se v osobní modlitbě s Misionářem světa Ježíšem Kristem, který nás k modlitbě a bdění vybízí, a sklonit se před Pánem, a celým svým bytím mu děkovat, chválit ho, naslouchat mu a předkládat Nejvyššímu své vlastní chvály i prosby. Také se modlit za Sv. otce, který Papežská misijní díla a církev vede, a spojit se skrze Ježíšovu přítomnost s lidmi všech kontinentů, a ve světle Jeho lásky vnímat potřeby chudých, nemocných i trpících. Během adorace také můžeme vyprošovat milost víry pro ty, kteří ji nemají, a odvahu pro věřící, aby se o víru chtěli a dokázali dělit. Tím vším pak podpoříme misijní úsilí světové církve, misionáře a rozkvět misií. Můžeme také svěřovat Pánu misie v naší zemi, aktivity PMD a vzájemnou spolupráci či vkládat do Božích rukou prosbu za dostatek lidí ochotných dát se plně do služeb evangelia či za hojnost povolání u nás i ve světě.

Jak se můžete zapojit do modlitebních aktivit?

- zajistit si možnost adorace, návštěvu kostela či kaple
- určit si pro adoraci pravidelný čas
- oslovit a pozvat lidi z okolí i adorace může být v tichu, doprovázená hudbou nebo četbou Písma svatého
- pokud se již při jiných příležitostech adorací účastníte, stačí, když přidáte úmysl na misie
- vyplnit a poslat přihlášku do Národní kanceláře PMD

Přihlášení členové dostávají členské číslo a také dvakrát ročně Misijní zprávu. V modlitbě na ně myslí i lidé z misií a denně přináší oběť mše svaté mnoho misionářů ve všech kontinentech.

Chcete se zapojit do aktivity Adorace pro misie? Přihlaste se zde na našich webových stránkách: www.missio.cz/prihlaska-clena/

Národní kancelář Papežských misijních děl v ČR

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové

www.missio.cz

Do Neratova se nelze nevrátit!

Neratov. Termín v poslední době často skloňovaný. A to nejen pro první čerstvě uvařené pivo, na kterém si v těchto dnech pochutnávají první jeho fandové. V minulých týdnech se však po zemích českých objevily i billboardy s P. Josefem Suchárem, které vyvěsil v rámci své reklamní kampaně jeden z největších bankovních domů v České republice. A manažerka kampaně **Andrea Studohradová** nám osvětlila důvody spojení s Neratovem.

77 Proč vůbec taková rozsáhlá kampaň, navíc pro oblast opomíjenou – sociální práce s postiženými lidmi?

Kampaň pro Neratov je součástí velkého komunikačního konceptu České spořitelny s názvem Když ve vás někdo věří, dokážete víc. Očekáváme, že se prostřednictvím námi zveřejněných příběhů, jako je nyní právě Neratov, lidé dozvědí, co

umí Česká spořitelna podpořit a jaké inspirativní věci se ve spolupráci s naším bankovním ústavem dělají. Je to image kampaň nejen pro nás, ale i pro konkrétního našeho partnera, kterého zveřejněním jeho příběhu dostaneme do všeobecného povědomí společnosti. Konkrétně u Neratova doufáme, že mu bude díky naší masivní kampani pomoci i z jiných zdrojů a že se o něm dozví ještě více

lidí a že se lidé dozvědí o životě spoluobčanů, kteří žijí s mentálním postižením.

77 Jak tedy kampaň zapůsobila na veřejnost?

Kampaň poběží až do ledna, proto máme prozatím jen dílčí výsledky. Ale víme, že během čtyřech dnů, kdy jsme vysílali přes facebook z Neratova, nás sledovalo 340 tisíc unikátních uživatelů a celkově jsme za čtyřdenní vysílání zasáhli přes dva miliony uživatelů facebooku. To jsou první naše statistiky. Hodnotit budeme kampaň až v průběhu ledna.

77 Česká Spořitelna konkrétně mimo tuto kampaň Sdružení Neratov nějak pomáhá?

Jsme jejich banka, pomáháme jim investovat a řídit jim finance a společně s naší nadací podporujeme finančně konkrétní neratovské projekty a nezanedbatelná je i dobrovolnická práce našich lidí. Neratov získal i cenu nadace České Spořitelny, která je spojená i s finančním příspěvkem.

77 Byla jste osobně v Neratově?

Několikrát. A místo mě zasáhlo až tak, že si dokážu představit, jak v důchodovém věku právě v Neratově produktivně trávim čas. Kdo jednou do Neratova přijede, chce se tam vracet.

(Ze žateckého chmelu, hanáckého sladu a horské vody uvařené neratovské desetistupňové a dvanáctistupňové pivo bude mít kolem Velikonoc i další svoje kolegy – tzv. speciály. U všech piv záleží vždy i na kvalitě použité vody. Ta neratovská je prý srovnatelná s vodou plzeňskou. V pivovaru v Neratově pracuje sládek s podsládkem a pomocné práce v provozu zastane sedm klientů neratovského chráněného bydlení. Foto: archiv Sdružení Neratov

Nikdy jsem nepropadla skepsi

Před více než rokem prodělala paní Ludmila Hyláková z Chocně cévní příhodu, jejímž následkem přišla o zrak. Domů se z nemocnice vrátila na vozíčku a s mnoha zdravotními komplikacemi. První měsíc o svou jednaosmdesátiletou maminku pečovala její dcera spolu se sestrami z orlickoústecké Charitní ošetrovatelské služby. Když se její zdravotní stav zlepšil, začala rodině vypomáhat osobní asistentka Šárka z Charity a dcera se mohla zase vrátit do práce.

Když máte kolem sebe hodné lidi, všechno jde snáz

Jaké to bylo, když paní Ludmila ztratila zrak? „Je to hrozný, když člověk nevidí. Měla jsem ráda květiny, barvy, sluníčko, lidi a najednou z toho nevidíte nic. Ale nikdy jsem nepropadla skepsi. Utěšovalo mě, že mám kolem sebe děti, které se o mě starají, a další hodné lidi. Sehnali mně tady Šárku, a to jsem moc ráda, protože nejsem celý den opuštěná. Je moc hodná a hodně se mi věnuje. Je to požehnání. To víte, nesmím tomu svému postižení propadat. Když jdeme s dcerou na procházku, tak mi říká, co kde kvete, jaké to má barvy, a já si to představuju. Když jsem u snachy, tak mě zase vodí na procházky nebo do kostela, zastavíme se u souseda. Děti mně čtou knihy nebo luštíme křížovky. Paměť mám dobrou, jen mě zradily oči.“

Osobní asistentka Šárka dochází k paní Hylákové každý den. Připraví pro ni vždy nějakou činnost, podá jídlo, pomůže s toaletou a hygienou. Hodně si spolu povídají nebo poslouchají rádio. Celodenní aktivita paní Ludmile prospívá a dcera si službu také pochvaluje. „Jsem moc rádi, že k nám Šárka chodí. Je velmi šikovná a mamka je spokojená. Jsme velmi vděční Charitě za podporu. Už zpočátku mamčiná onemocnění k nám měly zdravotní sestřičky krásný přístup a povzbuzovaly nás, že to zvládneme. Pak přišla Šárka a dobrá spolupráce pokračuje dál.“

Osobní asistence je obohacením pro obě strany

Když si klient a pečovatel padnou do oka, jako tady v Chocni, tak jeden dává druhému a vzájemně se od sebe i učí. Šárka obdivuje na paní Ludmile její elán, pracovitost, chuť jít stále dál, učit se něco nového a její dobrotivou povahu. Paní Hyláková naopak projevuje spokojenost s osobní asistentkou: „Šárka je moc milá, příjemná, poslouží mi, nemůžu si naříkat. Pan doktor mi říkal, že teď se musím spoléhat na své ruce, a tak to dělám. Snažím se

(Paní Lída, která přišla po cévní příhodě o zrak, a její osobní asistentka Šárka při společné přípravě oběda. Foto Iva Marková

pomocť, co je potřeba, pomáhám každý den s přípravou oběda, nakrájet, nastrouhat, namlít suroviny. Naučila jsem se plést, tak pleťtu čtverce, ze kterých se dělají deky pro misie. Pracuji i na zahrádce, krájím jablka na křížaly, pečů cukroví, koláče, vdolky... Dlouhou chvíli opravdu nemám. A tohle všechno děláme se Šárkou.“

Jakmile funguje rodina, pak se dá zvládnout všechno. A i když se paní Hylákové stala vážná zdravotní komplikace v podobě ztráty zraku, neklesá na mysl. Vidí kolem sebe lidi, kteří se o ni postarají. Raduje se ze svých tří dětí, které jí vracejí to, co do nich maminka kdysi zasela – úctu ke stáří, k životu, pokoru před něčím, co člověka přesahuje. Těší se ze svých šesti vnoučat a každý den si dokáže najít něco pěkného. V tom jí vedle rodiny pomáhá i Šárka – osobní asistentka z Charity.

Iva Marková)

Kontakt:

Osobní asistence

Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Tel.: 734 769 711

E-mail: osobni.asistence@uo.hk.caritas.cz

Více také na www.uo.charita.cz.

Vykoledované peníze pomohou nemocným a potřebným

Také vám ještě v uších zní koleda „*My tři králové jdeme k vám, štěstí zdraví vinšujem vám*“ a už si nedovedete představit začátek nového roku bez jejich návštěvy? Vyslechli jste i jejich prosby a hřeje vás u srdce, že jste podpořili dobrou věc? Právě vám děkujeme, že jste opět po roce přijali naše tříkrálové koledníky, kteří již poosmnácté přinesli do vašich domovů radostné poselství Vánoc a požehnání. Díky štědrosti a solidaritě dárců se jim tříkrálové kasičky naplnily zase o něco víc než loni. Charity také vypravily více skupinek. Vykoledované peníze pomohou nemocným a potřebným především tam, kde byly vybrány.

Letošní ročník Tříkrálové sbírky provázelo nezvykle teplé až jarní počasí. Podle ohlasů z regionů bylo koledování plné bezprostředních setkání, úsměvů i dojetí. Mnozí lidé už tři krále vyhlíželi a odměnili je drobnou sladkostí. Jsme také rádi, že o tuto obnovenou tradici, která i pomáhá, projevuje zájem stále více obcí i měst. Všichni Kašparové, Melicharové a Baltazarové jsou také obětaví hrdinové a zachraňují i lidské životy. Svědčí o tom jeden dramatický příběh s dobrým koncem, který se přihodil při koledování v Rohovládové Bělé na Přeloučsku. Obdivuhodnou statečnost tu prokázal tříkrálový koledník a mladý hasič Tomáš se svou skupinkou, když při nedělní občůzce pohotově zajistili první pomoc svému sousedovi, kterého našli doma ležícího v bezvědomí. Pomohli tak nejen Charitě, ale i starému člověku. Patří jim za to velký dík.

Obětaví hrdinové

Je to až neuvěřitelné, ale tento rok se do Tříkrálové sbírky v naší diecézi zapojilo téměř dvanáct tisíc dobrovolníků. Však také tato

Letošní ročník Tříkrálové sbírky provázelo nezvykle teplé až jarní počasí. Podle ohlasů z regionů bylo koledování plné bezprostředních setkání, úsměvů i dojetí. Mnozí lidé už tři krále vyhlíželi a odměnili je drobnou sladkostí. Jsme také rádi, že o tuto obnovenou tradici, která i pomáhá, projevuje zájem stále více obcí i měst. Všichni Kašparové, Melicharové a Baltazarové jsou také obětaví hrdinové a zachraňují i lidské životy. Svědčí o tom jeden dramatický příběh s dobrým koncem, který se přihodil při koledování v Rohovládové Bělé na Přeloučsku. Obdivuhodnou statečnost tu prokázal tříkrálový koledník a mladý hasič Tomáš se svou skupinkou, když při nedělní občůzce pohotově zajistili první pomoc svému sousedovi, kterého našli doma ležícího v bezvědomí. Pomohli tak nejen Charitě, ale i starému člověku. Patří jim za to velký dík.

Stateční koledníci, kteří v Rohovládové Bělé zachránili sousedovi život. Foto: Zdena Kumstýřová

Tříkrálová sbírka v Poličce. Štědrým dárcům občas asistují i domácí zvířata. Foto: Luděk Popelka

dobročinná akce, kterou od roku 2001 pořádá Charita ČR, patří k největším dobrovolnickým akcím v Česku. Nejvíce pomáhali žáci a studenti škol, skauti, farníci, charitní zaměstnanci a dobrovolníci. V tříkrálových kostýmech a s koledou navštívili také nemocnice, domovy pro seniory a mateřské školky. V Hradci Králové jim na cestu požehnal biskup Jan Vokál, v Pardubicích pomocný biskup Josef Kajnek.

Sbírka pomůže doma i v zahraničí

Letošní Tříkrálová sbírka vynesla na Hradecku téměř 1,5 milionů korun a rekordy padly také v ostatních regionech. Rekordní bude i výtěžek sbírky v celé naší diecézi, který už v době uzávěrky překročil 17 milionů korun českých. Darované peníze pomohou především nemocným a potřebným v regionech, kde byly vykoledovány. Část výnosu sbírky poputuje na humanitární pomoc do zahraničí. Například na Královéhradecku z výtěžku sbírky podpoří domácí hospicovou péči a na Pardubicku rozšíří pobytové odlehčovací služby pro seniory a lidi se zdravotním postižením. Na Orlickoústecku lidé přispívali na sociálně terapeutické dílny pro handicapované v Králíkách, v Náchodě a okolí na dům na půli cesty pro mladé lidi v nouzi. Na Kutnohorsku použijí vykoledované peníze na rozvoj dobrovolnictví a v Přelouči na rekonstrukci nízkoprahového klubu pro děti a mládež Jakub klub.

Naše Charity z části výtěžku podpoří také humanitární projekty v zahraničí, které realizuje Diecézní charita Hradec Králové. Například kvalifikační kurzy pro mladé lidi bez vyučení a dětské večerní vzdělávání v oblasti Bangalore nebo výstavbu domků pro chudé v oblasti Belgaum v Indii.

Koledování doprovodily koncerty, živé betlémy i soutěže

Také spousta akcí pro veřejnost a koledníky, jako tříkrálové průvody s koňmi, koncerty, živé betlémy a soutěže, každý rok doprovází Tříkrálovou sbírku. V Humpolci se přišli tři králové s družinou poklonit Ježíškovi v jesličkách, kterého představovalo živé miminko. Poprvé uspořádali živý betlém také v Náchodě. Hvězdonoš a tři králové na koních vedli tradičně průvod koledníků Poličkou. V Pardubicích vyprovodili tři krále na koledu svým zpěvem Bonifantes. Benefiční koncerty podpořily sbírku na mnoha místech diecéze. Děkujeme rovněž všem, kteří zaslali dárcovskou SMS v průběhu celostátního Tříkrálového koncertu, jenž odvysílala Česká televize v neděli 7. ledna. Lidé dohromady odeslali 33 139 DMS v hodnotě 1 823 831 Kč, což představuje o celou třetinu větší výtěžek této charitativní akce, než vloni.

Na Hradecku tříkrálové skupinky soutěžily o nejkrásnější kostým, vítězné fotografie si můžete prohlédnout na www.charitahk.cz. Koledníci se také zapojili do Tříkrálové fotosoutěže Charity ČR a havlíčkobrodské Charity. Novodobý fenomén sociálních sítí a chytrých telefonů se v posledních letech naplno projevuje i při Tříkrálové sbírce. A tak mít fotku z koledování v mobilu a na facebookovém profilu je dneska zkrátka in.

Charity pro své koledníky připravily také rozmanité akce jako výraz poděkování za jejich pomoc při Tříkrálové sbírce, například promítání filmu ve Dvoře Králové nad Labem, v Přelouči nebo v Proseči, dále divadelní Větrnou pohádku v Letohradě, tříkrálové plavání v Litomyšli nebo a tříkrálovou diskotéku v Holicích.

Dílí výsledky, další fotografie i videa z koledování najdete na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz. Prohlédněte si také fotogalerii v našem zpravodaji.

Jana Karasová)

Děkujeme všem štědrým dárcům, koledníkům a dobrovolníkům, že nám pomáháte pomáhat!

(Kdo mohl, fotil si průvod koledníků Poličkou. Foto: Luděk Popelka

(KALENDÁŘ NA ÚNOR

Letohrad-Orlice

■ **3. února XXII. Charitní papírový ples**, Orlovna od 19:30 hod. Rezervace vstupenek na Charitě, Na Kopečku 356, Letohrad, tel. 465 621 281. Tentokrát jsou obzvlášť vítáni návštěvníci v papírových modelech či doplňcích. Výtěžek bude věnován na vybavení přístavby Centra pod střechou.

■ **27. února Větrná pohádka**, Orlovna v 18 hod. Účinkuje Teátr Pavla Šmída. Vstupné dobrovolné. Koledníci a všichni, kdo pomáhají s Tříkrálovou sbírkou vstup zdarma.

Více na www.uo.charita.cz.

(AKTUALITY

(Ani jedno jablko z darované tašky nepřijde nazmar. (archiv OCH HB)

Neznámý dárců nechává dětem z Charitního domova za dveřmi jablka

Domácí přesnídávky, buchty, štrůdl anebo jen na mlsání. Tak maminky a děti z Charitního domova při Oblastní charitě Havlíčkův Brod většinou zužitkují jablka, která pro ně za dveřmi nechává tajemný dárců. Ačkoliv to neudělal poprvé, pracovníci o jeho totožnosti vědí pramálo. Zahlédli jen jeho siluetu, a tak se domnívají, že jde o pána. Probouzí to zvědavost, protože podobnou zkušenost v Domově nemají. „Lidé většinou zazvoní nebo zatelefonují a zeptají se, zda nám mohou darovat třeba oblečení, hračky nebo věci do kuchyně. Tak máme šanci jim osobně poděkovat. V případě vynikajících jablíček tomu tak ale není. Přesto zkusíme neznámému dárci poděkovat touto formou, třeba se k němu naše slova dostanou,“ doufá Mgr. Martina Andělová, DiS., sociální pracovnice Domova. Dodává, že maminky i děti jsou za zdravé ovoce moc rády: „Pochutnávají si na nich začerstva, ale také je společně zpracovávají a připravují z nich třeba přesnídávky nebo zkoušejí různé recepty na jablečné buchty a koláče.“ Více na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

V hradeckém azylovém domě pomohli už tisícovkám maminek s dětmi v tísní

Přes tři tisíce příběhů a osudů rodin, které v uplynulých patnácti letech prožily nějaký čas v Domově pro matky s dětmi na Pouchově, tu našly pomoc, porozumění a vlídný domov. Mnoho z nich zde uzavřelo kapitolu „minulost“ a vykročilo šťastnějším směrem, do vlastního bydlení.

Azylový dům, který v krajském městě provozuje Oblastní charita Hradec Králové, poskytuje maminkám s dětmi v nouzi ubytování. Rodiče se tu také učí praktické dovednosti pro práci v domácnosti a výchovu svých dětí. Pracovnice Domova jim pomáhají i při hledání zaměstnání, bydlení, s péčí o děti a s jejich vzděláváním.

Dočasná útočiště a pomoc našla v hradeckém Domově pro matky s dětmi také paní Hana se svou dcerou. Nemoc Kristýnky a dlouhý pobyt v nemocnici je připravil o střechu nad hlavou a azylový dům je v jejich v těžké životní situaci doslova zachránil. Pocházely z malého města, otec je opustil, a tak žily jedna pro druhou.

Na sklonku zimy propukla ve škole chřipková epidemie a zasáhla i dcerku. Nikdo nepředpokládal, jak dramatický bude mít vývoj. Virus zasáhl mozek a Kristýnka upadla do kómatu. Ležela v nemocnici na jednotce intenzivní péče a podstoupila náročnou operaci. Lékaři jí dávali malou naději na přežití a Hana, která s ní byla po celou dobu v nemocnici, prožívala nejtěžší chvíle svého života. Po dvou měsících léčby, se Kristýnka začala zázračně uzdravovat a byla zařazena do

Ilustrační foto z Domova pro matky s dětmi Hradec Králové. Přespávání a večerní program pro děti v klubu Mariánek. Foto: Zdeňka Koutníková. Více také na www.charitahk.cz.

projektu „Kapka naděje“. Nemoc si však vyžádala svou daň, mentální vývoj dívky se propadl na úroveň šestiletého dítěte a přidaly se epileptické záchvaty.

Další zlá zpráva zastihla Hanu, když jí majitel bytu oznámil výpověď z nájmu. Důvodem bylo neuhrazené nájemné v době dceřiny hospitalizace. Byla zoufalá, nevěděla, kam s Kristýnkou půjdou. Pomohla jim sociální pracovnice nemocnice, která dala Haně kontakt na náš Domov.

Maminka s Kristýnkou se k nám nastěhovaly a mohly tak pokračovat v rekonvalescenci na hradecké neurologii. Do školních lavic se mohla Kristýnka vrátit

až za rok. Maminka ji přihlásila do školy pro děti s handicapem, kde se rychle začlenila mezi ostatní žáky a našla si nové kamarády.

Že se blýská na lepší časy, potvrdilo i schválení příspěvku na péči, o který si Hana během pobytu v Domově zažádala a jejich finanční situace byla o poznání veselejší. Hana s Kristýnou se v azylovém domě zúčastnily prázdninových výletů, na které obě rády vzpomínají. Pomocí klíčové pracovnice se mamince podařilo získat pěkné, finančně dostupné bydlení nedaleko města, kde Kristýnka chodí do školy. Přestěhovaly se do nového, útulného bytu a znovu začaly žít svůj klidný život.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Děkujeme za finanční podporu z projektu „Služby sociální prevence v Královéhradeckém kraji IV“, financovaného z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Zaměstnanost.

Tříkrálová koleda 2018

ⓘ V krajském městě koledovali tři králové s požehnáním od biskupa Jana Vokála. Do ulic na Hradecku vyrazily přes tři stovky královských trojic, které soutěžily o nejkrásnější kostým. Foto: J. Karasová

ⓘ Tři králové na koních tradičně vedli průvod malých i velkých Kašparů, Melicharů a Baltazarů věnným městem Polička. Foto: Petr Stejskal.

ⓘ Pardubické koledníky vyprovodily na cestu svým zpěvem také Bonifantes a požehnání dostali od pomocného biskupa Josefa Kajneka. Foto: J. Karasová

ⓘ V Humpolci se přišli bájní mudrcové poklonit malému Ježíškovi v jesličkách, kterého představovalo opravdové miminko. Živý betlém zde každoročně zahajuje Tříkrálovou sbírku. Foto: Aneta Slavíková

ⓘ Také tři králové ve Vysoké nad Labem letos vyzpívali a vykoledovali rekordní částku. Sousedé je většinou přijímali velmi vstřícně, nezřídka je už z dálky vyhlíželi a zvali dál. Foto: Jiří Horák

ⓘ Požehnání Kristus žehnej tomu domu K+M+B 2018 psali lidem posvěcenou křídou na dveře i koledníci v Kutné Hoře. Jakub Žák

Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu!

www.trikralovasbirka.cz **Diecézní katolická charita Hradec Králové** www.hk.caritas.cz

KLÁŠTERNÍ PIVO

ORIGINÁLNÍ RECEPTURA

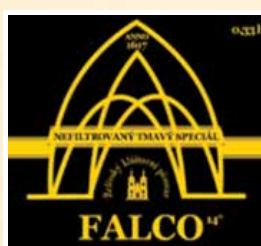
Haštal 12° světlý ležák je nepasterizované a nefiltrované pivo s plnou až tělnatou chutí, vařené podle dochovaných receptur. Díky tomu dosahuje plné chuti s příjemnou hořkou příchutí.

Haštal, opat želivský v letech 1193–1200

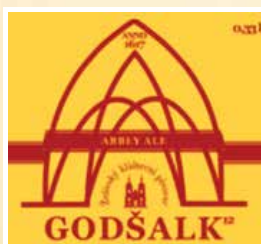
Jeroným 12° pšeničný ležák je nepasterizované a nefiltrované pivo. Pšeničný slad s použitím spodního kvašení a třicetidenním ležením v našich tancích dodává pivu lehkost a svěží ovocnou chuť.

Jeroným Hlína, opat želivský v letech 1703–1725

Falco 14° tmavý speciál je nepasterizované a nefiltrované černé pivo, které je silné a tělnaté. Oproti jiným černým pivům je jeho charakteristickou chutí mírná hořkost a odborníci v něm cítí tóny kávy.

Siard Falco, opat želivský v letech 1628-1677

Godšalk 12° ABBYE ALE je svrchně kvašené nepasterizované a nefiltrové pivo, které je svou lehkostí a nádechem ovocné příchuti zpestřením naší nabídky nejen pro návštěvníky naší nové klášterní restaurace.

Godšalk, opat želivský v letech 1149-1184